

ZAŁĄCZNIK IV

PRZYJĘTE REZOLUCJE

	<i>Strona</i>
— Wyzwania w zakresie demokratycznego pogodzenia różnorodności etnicznej, kulturowej i religijnej w krajach AKP i UE (AKP-UE/100.460/09/wersja ostateczna)	19
— Umowy o partnerstwie gospodarczym i ich wpływ na kraje AKP (AKP-UE/100.463/09/wersja ostateczna)	24
— Społeczne i środowiskowe konsekwencje zmian klimatycznych w krajach AKP (AKP-UE/100.383/09/wersja ostateczna)	31
— Rola umowy o partnerstwie z Kotonu w rozwiązywaniu kryzysu żywnościowego i finansowego w krajach AKP (AKP-UE/100.440/08/wersja ostateczna)	38
— Ustanowienie i promowanie pokoju, bezpieczeństwa, stabilności i praworządności w Somalii (AKP-UE/100.569/09/wersja ostateczna)	43

REAZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie wyzwań w zakresie demokratycznego pogodzenia różnorodności etnicznej, kulturowej i religijnej w krajach AKP i UE**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE

- na posiedzeniu w Pradze (Republika Czeska) w dniach 6-9 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając Konwencję UNESCO z 1970 r. dotyczącą środków zmierzających do zakazu i zapobiegania nielegalnemu przywozowi, wywozowi i przenoszeniu własności dóbr kultury,
- uwzględniając Amerykańską Konwencję Praw Człowieka z 1978 r.,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych podpisaną w dniu 26 czerwca 1945 r. oraz ustanowienie Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości,
- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka przyjętą w dniu 10 grudnia 1948 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ,
- uwzględniając afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1985 r. (kartę z Bandżulu) oraz utworzenie Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów w 2004 r.,
- uwzględniając Deklarację ONZ o prawach osób należących do mniejszości narodowych lub etnicznych, religijnych i językowych przyjętą w dniu 18 grudnia 1992 r. przez Zgromadzenie Ogólne,
- uwzględniając Konwencję ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych z 1 lutego 1995 r.,
- uwzględniając rozdział IV Deklaracji 12. szczytu Ruchu Krajów Niezaangażowanych zwołanego w 1998 r. w Durbanie,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 kwietnia 2009 r. w Pradze (Republika Czeska).

- uwzględniając art. 30 Aktu Założycielskiego Unii Afrykańskiej z 2000 r.,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾,
- uwzględniając Powszechną Deklarację o Różnorodności Kulturowej przyjętą w dniu 2 listopada 2001 r. na Konferencji Generalnej UNESCO,
- uwzględniając Światową Konferencję przeciwko Rasizmowi (2001 r.) i Światowy Szczyt Zrównoważonego Rozwoju (2002 r.),
- uwzględniając Konwencję dotyczącą ochrony kulturalnego dziedzictwa niematerialnego (2003 r.),
- uwzględniając protokół Afrykańskiego Trybunału Sprawiedliwości z 2003 r.,
- uwzględniając rezolucję w sprawie rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i powiązanej z nią nietolerancji przyjętą w dniu 3 kwietnia 2003 r. w Brazzaville przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) z dnia 3 kwietnia 2003 r. z Brazzaville ⁽²⁾,
- uwzględniając Deklarację Dakarską w sprawie promowania kultury i przemysłu kulturowego krajów AKP przyjętą w dniu 20 czerwca 2003 r. na pierwszym posiedzeniu ministrów kultury krajów AKP,
- uwzględniając rezolucję 1334 Rady Europy, przyjętą w dniu 24 czerwca 2003 r., w sprawie pozytywnych doświadczeń autonomicznych regionów jako źródła inspiracji na drodze do rozwiązania konfliktu w Europie,
- uwzględniając sprawozdanie z 2004 r. o rozwoju ludzkim Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju w sprawie „wolności kulturowej w dzisiejszym różnorodnym świecie”,
- uwzględniając Konwencję UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form ekspresji kulturalnej (2005 r.),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie ochrony mniejszości oraz kierunków polityki antidyskryminacyjnej w rozszerzonej Europie ⁽³⁾,
- uwzględniając Porozumienie z Cotonou, podpisane w czerwcu 2000 r. w Cotonou ⁽⁴⁾ i zrewidowane w czerwcu 2005 r. w Luksemburgu ⁽⁵⁾, a w szczególności art. 33 „Rozwój instytucjonalny i budowanie potencjału”, który wzywa do „pełnego poszanowania różnorodności w obrębie grup i społeczeństw, a także między nimi”,
- uwzględniając Afrykańską Kartę w sprawie Demokracji, Wyborów i Rządów przyjętą w dniu 30 stycznia 2007 r. w Addis Abebie przez Unię Afrykańską,
- uwzględniając Deklarację praw ludności rdzennej przyjętą w dniu 13 września 2007 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ,
- uwzględniając Konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy,
- uwzględniając decyzję powziętą podczas szczytu Unii Afrykańskiej w Maputo (2003 r.) o włączeniu do Unii diaspory afrykańskiej jako szóstego regionu Afryki,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (AKP-UE 100.460/07/fin.),

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. C 231 z 26.9.2003, s. 20.

⁽³⁾ Dz.U. C 124 E, 25 maja 2006 r., str. 405.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.

- A. mając na uwadze, że w prawie 200 krajach świata mieszka na stałe około 5 000 grup etnicznych, oraz że w 2/3 krajów świata istnieje przynajmniej jedna znacząca mniejszość etniczna lub religijna,
- B. mając na uwadze, że w związku z tym wszystkie demokracje muszą opracować politykę, która w pełni uwzględni różnice kulturowe, przy jednoczesnym zagwarantowaniu integracji i pogłębieniu wspólnych więzi oraz poczucia solidarności potrzebnych w funkcjonowaniu społeczeństw demokratycznych,
- C. mając na uwadze, że ramy prawne uwzględniające równe prawa grup etnicznych, religijnych i językowych są niezbędne w procesie wspierania demokratycznych rządów i rozwoju człowieka oraz opracowywania polityki wielokulturowej,
- D. mając na uwadze, że różnorodność kulturowa jest stałą cechą większości krajów AKP i UE, oraz że powiększała się ona przez ostatnie kilkadziesiąt lat w rezultacie procesu globalizacji; mając na uwadze, że proces asymilacji kolejnych kultur, religii i języków stanowi nowe wyzwanie dla wielu społeczeństw, w szczególności w Europie i krajach AKP,
- E. mając na uwadze, że w globalnym świecie kwestia poszanowania różnorodności zyskuje coraz bardziej na znaczeniu, zarówno w przypadku poszczególnych państw, jak i wspólnoty międzynarodowej, w celu zapobieżenia konfliktom na tle społecznym, etnicznym i religijnym,

Aspekty polityczne i prawne

1. podkreśla znaczenie poszanowania i przestrzegania regionalnych i międzyregionalnych instrumentów prawnych i struktur, oraz ważną rolę trybunałów praw człowieka i Międzynarodowego Trybunału Karnego;
2. potwierdza decydującą rolę Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka w procesie ochrony praw wszystkich narodów i zwalczania wszelkich przejawów dyskryminacji;
3. wzywa wszystkie państwa członkowskie UE i AKP do ratyfikowania i wdrożenia międzynarodowych i regionalnych konwencji praw człowieka, łącznie z odpowiednimi instrumentami prawnymi służącymi ochronie praw mniejszości, oraz do opracowania skutecznego prawodawstwa przeciwdziałającego dyskryminacji, zgodnie z powyższymi międzynarodowymi konwencjami; zwraca w tym kontekście uwagę na trudne położenie grup osób znajdujących się w potrzebie, takich jak osoby zarażone wirusem HIV/AIDS, albinosi, osoby wewnątrznie przesiedlone, uchodźcy i pracownicy migrujący;
4. potwierdza rolę Międzynarodowej Organizacji Pracy w procesie ochrony praw pracowników i zwalczania ich dyskryminacji oraz wzywa kraje członkowskie AKP i UE do przestrzegania tych praw,
5. wzywa wszystkie państwa UE i AKP do pilnego ratyfikowania konwencji 169 Międzynarodowej Organizacji Pracy w sprawie ludności rdzennej i plemiennej;
6. uważa, że w krajach, w których różnorodność skutkuje gwałtownymi konfliktami lub ich niebezpieczeństwem, powinny zostać wdrożone mechanizmy mediacji, dzięki którym konflikty zostaną rozwiązane zanim ulegną eskalacji;
7. wzywa rządy krajów UE i AKP do zaangażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji reprezentujących grupy marginalizowane i mniejszości w dialog polityczny, zgodnie z art. 8 umowy z Kotonu;
8. uważa, że współpraca na rzecz rozwoju między podmiotami regionalnymi a lokalnymi, w szczególności przydatna do wymiany dobrych praktyk dotyczących pogodzenia różnorodności oraz odpowiedzi na szczególne potrzeby pewnych społeczności; w związku z tym zachęca rządy krajów UE i AKP do wspierania wspólnych inicjatyw na rzecz rozwoju na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz udostępnienia im przestrzeni politycznej niezbędnej do rozszerzania ich zakresu niezależnie od współpracy rządowej;

9. uważa, że można by zastosować wielostronny mechanizm wzajemnej oceny, podobny do afrykańskiego mechanizmu wzajemnej oceny, w celu dokonania oceny warunków w poszczególnych państwach oraz ustalenia wzorców demokratycznego pogodzenia różnorodności;
10. podkreśla, że demokratyczna reprezentacja grup mniejszościowych oraz ich zdolność do uczestnictwa w debatach politycznych, społecznych i kulturowych jest podstawową koniecznością w celu zagwarantowania wdrożenia zasad praworządności;
11. podkreśla, że obywatel nie musi być członkiem grupy religijnej, aby cieszyć się pełnią praw cywilnych i społecznych;

Wymiar kulturowy

12. potwierdza, że istnieją różne polityki i rozwiązania konstytucyjne dotyczące asymilowania różnorodności kulturowej; uważa jednak, że opracowywanie polityki wielokulturowej wymaga przede wszystkim ram prawnych uwzględniających równe prawa grup etnicznych, religijnych i językowych oraz chroniących obywateli przed wszelkimi formami dyskryminacji;
13. w szczególności podkreśla, że wszystkie państwa UE i AKP muszą przestrzegać swobody wyznania, zgodnie z art. 18 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, art. 1 i 2 deklaracji ONZ w sprawie praw osób należących do narodowych lub etnicznych, religijnych i językowych mniejszości (deklaracja w sprawie mniejszości) i innych międzynarodowych traktatów dotyczących praw człowieka;
14. podkreśla, że praktyki kulturowe i religijne winny spełniać międzynarodowe normy praw człowieka, łącznie z prawami mniejszości, prawami kobiet i prawami dzieci, jak zaleca się np. w art. 5 i art. 16 ust. 2 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka i art. 4 ust. 2 Deklaracji o mniejszościach, oraz że wolność wyboru winna zostać zagwarantowana członkom wspólnot religijnych i kulturowych;
15. podkreśla, że prawa kulturowe lub religijne danej grupy lub te wynikające z tradycji nie mogą naruszać międzynarodowych norm praw człowieka dostępnych dla wszystkich;
16. przypomina, że praktyka religijna jest kwestią indywidualnego wyboru odnoszącego się do sfery prywatnej, oraz uważa, że w zróżnicowanych społecznościach organizacje religijne i instytucje państwowe powinny być wyraźnie oddzielone;
17. wzywa wszystkie kraje AKP i UE do zagwarantowania poszanowania prawa wszystkich mniejszości językowych do posługiwania się językiem ojczystym, zgodnie z art. 2 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka przypomina o obowiązku państw, zgodnie z art. 4 ust. 3 Deklaracji o mniejszościach, podjęcia, w miarę możliwości, odpowiednich kroków gwarantujących osobom należącym do uznanych mniejszości wystarczające możliwości nauki języka ojczystego lub instrukcje w języku ojczystym, oraz zapewniających brak podziału pod względem etnicznym, religijnym lub językowym w systemie edukacyjnym; podkreśla potrzebę promowania i zagwarantowania nauki innych języków;
18. zachęca kraje AKP i UE do inwestowania w ich system edukacyjny, z racji tego, że edukacja jest podstawowym prawem człowieka (art. 26 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka) oraz jednym z najskuteczniejszych sposobów wspierania tolerancji i integracji (art. 4 ust. 4 Deklaracji o mniejszościach); w tym kontekście wzywa Komisję Europejską do poszanowania zobowiązania do przyznania przynajmniej 20 % funduszy opiece zdrowotnej i edukacji w ramach programów geograficznych instrumentu współpracy na rzecz rozwoju oraz zwraca się do Komisji o objęcie tym zobowiązaniem również Europejski Fundusz Rozwoju;
19. wzywa rządy wszystkich krajów AKP i UE do zagwarantowania wszystkim obywatelom, zgodnie z art. 19 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, dostępu do mediów w celu pełnego wyrażania tożsamości etnicznej, religijnej lub językowej, łącznie z ukierunkowanym wspieraniem mediów posługujących się językiem mniejszości oraz uczciwym i wyważonym przedstawieniem społeczeństwu wszystkich grup; grupy o zróżnicowanych poglądach powinny mieć możliwość stosowania tych praw poprzez odpowiednią reprezentację w mediach oraz dostęp do mediów, w ramach korzyści płynących z zamieszkiwania na terenie państwa demokratycznego; podkreśla rolę powszechnego dostępu do mediów ogólnokrajowych w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu informacji;

20. uważa, że na obszarach, na których wykluczenie i uprzedzenia są głównym problemem, współpracujące ze sobą kraje AKP i UE powinny wspierać konkretne programy w sektorze mediów i edukacji w celu promowania tolerancji i zrozumienia;
21. wzywa kraje AKP i UE do przyjęcia proaktywnej polityki na rzecz promowania sprawiedliwej reprezentacji różnych grup etnicznych, kulturowych i językowych na urządach publicznych, w systemach wyborczych, w administracji, w sektorze policji i bezpieczeństwa, poprzez zwalczanie wszelkich form dyskryminacji oraz rozwój ukierunkowanej polityki zatrudnienia, w tym w stosowanych przypadkach w drodze pozytywnej dyskryminacji;
22. wzywa kraje AKP i UE do rozważenia zmiany systemów wyborczych w celu propagowania sprawiedliwej reprezentacji interesów mniejszości, unikając jednocześnie sytuacji, w której przynależność etniczna stałaby się główną linią podziału;
23. wzywa kraje AKP i UE do promowania odpowiednich praw własności intelektualnej - zgodnie z zaleceniami uznanych organów międzynarodowych, takich jak Światowa Organizacja Własności Intelektualnej - w odniesieniu do wymiany i transferu dóbr kultury i zasobów kulturowych i dziedzictwa naturalnego;

Sprawy społeczne i gospodarcze

24. wzywa kraje AKP i UE do uznania znaczenia zróżnicowania gospodarczego i wdrożenia w związku z tym odpowiednich strategii, zakładając, że czynniki społeczno-gospodarcze mogą spowodować lub wzmocnić napięcia na tle etnicznym i kulturowym, oraz do wspierania integracji regionalnej z myślą o rozwoju;
25. wzywa kraje AKP i UE do wspierania procesu integracji społecznej mniejszości oraz do przyjęcia aktywnej polityki w celu zagwarantowania równego dostępu do zatrudnienia, edukacji i świadczeń socjalnych;
26. wzywa państwa członkowskie UE do wypełnienia ich zobowiązań dotyczących udzielenia wsparcia krajom AKP w ich staraniach na rzecz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;
27. przyznaje, że czynniki takie jak globalizacja, konflikt wokół zasobów naturalnych czy zmiany klimatyczne prawdopodobnie przyczynią się do powstawania dalszych przepływów migracyjnych oraz uważa, że na migrację w obrębie grupy krajów AKP oraz między krajami AKP a UE nie powinno się patrzeć tylko z perspektywy gospodarczej, lecz uwzględnić również wymianę polityczną, społeczną i kulturową; zdecydowanie twierdzi, że pełne poszanowanie praw i godności wszystkich migrantów jest warunkiem koniecznym;
28. nalega na wykorzystanie dochodów z zasobów naturalnych krajów AKP i UE z pożytkiem dla rozwoju wszystkich sektorów społeczeństwa w obrębie tych krajów; wzywa rządy do zagwarantowania osiągnięcia opinii wszystkich społeczności aby mogły one czerpać zysk z przychodów komercyjnych, oraz że kwestie środowiskowe i kulturowe zostały wzięte pod uwagę; uznaje potrzebę stworzenia mechanizmów w celu zabezpieczenia dystrybucji tych zysków;

Współpraca międzynarodowa i regionalna oraz polityka rozwoju

29. wzywa rządy UE i AKP do przeanalizowania przy układaniu i przeglądzie krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych problemów dotyczących włączenia i jakości mniejszości etnicznych, kulturowych i religijnych i nowopowstałych mniejszości, oraz do włączenia przedstawicieli zainteresowanych grup w proces konsultacji; podkreśla, że powinno się opracowywać i finansować programy szczegółowe, które wspierają równy dostęp do świadczeń socjalnych i życia politycznego;
30. wzywa państwa członkowskie UE i Komisję do zagwarantowania, że prawa mniejszości, w tym rdzennych mieszkańców i nowopowstałych mniejszości są włączane do wszystkich programów i projektów, w szczególności w obszarze praw człowieka, demokracji i rządów;

31. przypomina pozytywne doświadczenia UE na polu ochrony praw mniejszości i pokojowego rozwiązania konfliktów granicznych;
32. wzywa kraje AKP i UE do uznania pozytywnego wpływu Aktu Założycielskiego Unii Afrykańskiej, który stanowi, że rządy dochodzące do władzy w nielegalny sposób nie mogą uczestniczyć w działalności Unii Afrykańskiej;
33. uważa, że afrykański mechanizm wzajemnej oceny skutecznie usprawnia działanie instytucji demokratycznych, które wspierają różnorodność i odpowiedzialne zarządzanie; wzywa regionalne i subregionalne organizacje w krajach AKP do poświęcenia większej uwagi problemom mniejszości;
34. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu oraz parlamentom krajowym i regionalnym, Komisji Europejskiej, organizacjom ONZ i organizacjom regionalnym oraz prezydencji UE i Unii Afrykańskiej..

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) oraz ich wpływu na kraje AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE

- na posiedzeniu w Pradze (Republika Czeska) w dniach 6-9 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając art. 178 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowę z Kotonu) ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję ⁽³⁾ 11. posiedzenia sesji zwyczajnej zgromadzenia głów państw i szefów rządów krajów Unii Afrykańskiej, które odbyło się w Szarm el-Szejk w Egipcie, w dniach od 30 czerwca do 1 lipca 2008 r., w sprawie sprawozdania w sprawie umowy o partnerstwie gospodarczym,
- uwzględniając deklarację 10. posiedzenia sesji zwyczajnej zgromadzenia głów państw i szefów rządów krajów Unii Afrykańskiej, które odbyło się w Addis Abebie, w dniach od 31 stycznia do 2 lutego 2008 r., w sprawie sprawozdania w sprawie porozumienia o partnerstwie gospodarczym,
- uwzględniając „deklarację z Akry” przyjętą w dniu 3 października 2008 r. podczas VI szczytu szefów państw i rządów krajów AKP ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 kwietnia 2005 r. pt. „Spójność polityki na rzecz rozwoju – przyspieszanie postępu w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju” ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 kwietnia 2009 r. w Pradze (Republika Czeska).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ AU/Dec. 197(XI)

⁽⁴⁾ AKP/28/025/08

⁽⁵⁾ COM(2005) 134 final

- uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych Unii Europejskiej (GAERC) z maja 2005 r., dotyczące milenijnych celów rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 980/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. wprowadzające plan ogólnych preferencji taryfowych ⁽²⁾,
- uwzględniając Rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym ⁽³⁾,
- uwzględniając wnioski z 2870-ego unijnego posiedzenia Rady ds. Stosunków Zewnętrznych z dni 26 i 27 maja 2008 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym,
- uwzględniając rezolucję Rady Ministrów AKP-UE przyjętą w dniu 13 czerwca 2008 r. w Addis Abebie,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2007 r. zatytułowany „Od Kairu do Lizbony – Partnerstwo strategiczne między UE i Afryką” (COM(2007)0357),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając art. XXIV Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT),
- uwzględniając deklarację milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju jako ustanowione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową kryteria zwalczania ubóstwa,
- uwzględniając deklarację z drugiej konferencji afrykańskich ministrów ds. integracji, przyjętą w dniach 26-27 lipca 2007 r. w Kigali w Rwandzie,
- uwzględniając deklarację 4. i 5. konferencji ministrów handlu Unii Afrykańskiej, która odbyła się w Addis Abebie w dniu 3 kwietnia 2008 r. i 2 marca 2009 r. w sprawie porozumień o partnerstwie gospodarczym,
- uwzględniając sprawozdanie przedstawione przez Christiane Taubira, posłankę do francuskiego Zgromadzenia Narodowego, z dnia 16 czerwca 2008 r. zatytułowane: „Les Accords de Partenariat Économique entre l'Union européenne et les pays ACP. Et si la Politique se mêlait enfin des affaires du monde?” (umowy o porozumieniu gospodarczym pomiędzy Unią Europejską a krajami AKP),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 26 września 2002 r. w sprawie zalecenia dla Komisji dotyczącego negocjacji do umów o partnerstwie gospodarczym z krajami i regionami AKP ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23.05.07 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ 9266/05

⁽²⁾ Dz.U. L 169 z 30.6.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1-154.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 305.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie pomocy UE na rzecz handlu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12.12.07 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym: trudności i szanse ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie przeglądu negocjacji dotyczących umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając deklarację z Kigali w sprawie sprzyjających rozwojowi umów o partnerstwie gospodarczym, zatwierdzoną w dniu 20 listopada 2007 r. ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE 100.463/07/fin.),
- A. mając na uwadze, że art. 36 ust. 1 umowy z Kotonu zawiera porozumienie pomiędzy Unią Europejską a państwami AKP dotyczące zawarcia umowy o handlu, zgodnej z zasadami WTO, której celem będzie stopniowe usuwanie barier handlowych oraz nasilenie współpracy we wszystkich dziedzinach związanych z handlem,
- B. mając na uwadze jednak, że art. 37 ust. 3 tej samej umowy stanowi, że „okres przygotowawczy zostanie wykorzystany na tworzenie możliwości w sektorze państwowym i prywatnym krajów AKP”,
- C. mając na uwadze, że w tym samym roku rozpoczęły się negocjacje Unii Europejskiej z grupą państw AKP w kwestiach o znaczeniu ogólnym, po których nastąpiły odrębne negocjacje UE z sześcioma regionami UPG (regionem Karaibów, Afryki Zachodniej, Afryki Środkowej, Afryki Południowo-Wschodniej, państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) tworzącymi unię celną (SADC-minus) i regionem Pacyfiku),
- D. mając na uwadze, że 15 państw członkowskich Karaibskiego Forum Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (CARIFORUM) parafowało porozumienie o partnerstwie gospodarczym z UE i jej państwami członkowskimi w dniu 16 grudnia 2007 r.,
- E. mając na uwadze, że 18 państw afrykańskich, z których 8 to kraje najsłabiej rozwinięte (LDC), parafowało w listopadzie i grudniu 2007 r. wyjściowe umowy o partnerstwie gospodarczym, podczas gdy pozostałe 29 afrykańskich krajów AKP, z których trzy nie należą do krajów najsłabiej rozwiniętych, nie parafowało żadnych UPG, oraz mając na uwadze, że Republika Południowej Afryki już podpisała umowę w sprawie handlu, rozwoju i współpracy, systemu handlu z Unią Europejską zgodnego z regułami WTO,
- F. mając na uwadze, że Papua Nowa Gwinea i Fidzi, nienależące do grupy najsłabiej rozwiniętych krajów AKP, parafowały w dniu 23 listopada 2007 r. przejściową umowę o porozumieniu gospodarczym, podczas gdy pozostałe państwa regionu Pacyfiku należące do AKP (sześć państw należących do grupy krajów najsłabiej rozwiniętych i siedem państw do niej nienależących) nie parafowały żadnej UPG,
- G. mając na uwadze, że w 2008 r. podpisano jedynie umowy między państwami CARIFORUM i UE oraz umowy przejściowe między UE i Wybrzeżem Kości Słoniowej oraz UE i Kamerunem,

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 291.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0614.

⁽³⁾ Dz.U. C 120 z 1.3.2008, s. 16-22.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 330 z 1.3.2008, s. 36-40.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 58 z 1.3.2008, s. 44-46.

- H. mając na uwadze, że UE stosuje od 1 stycznia 2008 r. ustalenia dotyczące importu w odniesieniu do produktów pochodzących z krajów AKP, które parafowały UPG lub wyjściowe UPG, zgodnie z tymi ustaleniami ⁽¹⁾,
- I. mając na uwadze, że regiony Afryki i Pacyfiku nadal prowadzą negocjacje z Unią Europejską w celu zawarcia pełnych EPA, mając również na uwadze, że połowa krajów AKP jeszcze nie zaczęła podpisywać tych umów,
- J. mając na uwadze, że państwa AKP wyraziły obawy dotyczące „kontrowersyjnych klauzul” we początkowych umowach o partnerstwie gospodarczym i zażądały zajęcia się nimi przed podpisaniem umów,
- K. mając na uwadze, że wszystkie strony wielokrotnie utrzymywały, że umowy o partnerstwie gospodarczym muszą być instrumentami rozwoju wspierającymi trwały rozwój, integrację regionalną i obniżanie poziomu ubóstwa w państwach AKP,
- L. mając na uwadze, że koszty dostosowania wynikające z umów o partnerstwie gospodarczym będą miały znaczny wpływ na rozwój krajów AKP, który, będąc trudnym do przewidzenia, obejmować będzie bezpośredni wpływ ze względu na utratę wpływów z opłat celnych i pośredni wpływ ze względu na koszty konieczne do dostosowania i wsparcia społecznego w obszarach zatrudnienia, zwiększania umiejętności, produkcji, dywersyfikacji eksportu oraz reformy zarządzania finansami publicznymi,
- M. mając na uwadze, że 21 krajów AKP, z których niektóre jeszcze nie podpisały umów o partnerstwie gospodarczym, przeznaczyły konkretne sumy na środki towarzyszące EPA w swoich krajowych programach indykatorynych na 10. Europejski Fundusz Rozwoju (EDF),
- N. mając na uwadze, że wpływ EPA na rozwój w krajach AKP może w pewnych przypadkach czasowo przyczynić się do:
- ograniczania przychodów celnych netto oraz jego wpływu na budżet państw AKP,
 - problemów integracji regionalnej pomiędzy regionalnymi blokami AKP ze względu na inicjację umów tymczasowych, co może utrudnić konieczne utworzenie ram dla zintegrowanego rozwoju gospodarczego, które mogą się przyczynić do wzrostu gospodarczego w krajach AKP,
 - poprawy podaży w gospodarkach krajów AKP i dostarczenia klientom importowanych produktów unijnych,
 - zwiększenia eksportu z państw AKP do UE poprzez między innymi ulepszone reguły pochodzenia, co przyczyniłoby się do wzrostu gospodarczego, zwiększonego zatrudnienia i podniesionych dochodów państwa, które mogłyby zostać wykorzystane do finansowania instrumentów socjalnych,
 - integracji regionalnej w regionach AKP, która może polepszyć ramy rozwoju gospodarczego i przyczyniłaby się w związku z tym do wzrostu gospodarczego,
 - skutecznego wykorzystania finansowania pomocy na rzecz wymiany handlowej w powiązaniu z EPA,
 - wdrożenia środków dotyczących reform i środków reagowania w krajach AKP, zwłaszcza w odniesieniu do zarządzania finansami publicznymi, gromadzenia należności celnych oraz ustanowienia nowego systemu wpływów z podatków,
- O. mając na uwadze, że handel w obrębie regionów AKP i pomiędzy nimi oraz pomiędzy krajami AKP i innymi krajami rozwijającymi się (współpraca handlowa Południe-Południe) może przynieść ważne pozytywne skutki dla rozwoju krajów AKP,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym (Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.)

- P. mając na uwadze, że jednym z wyrażonych celów umowy z Kotonu jest uczynienie z EPA instrumentów promowania zrównoważonego rozwoju, likwidacji ubóstwa, stopniowej integracji gospodarek regionu AKP z gospodarką światową oraz umacniania integracji regionalnej;
- Q. mając na uwadze oświadczenie przewodniczącego Komisji Europejskiej Josego Manuela Barrosa na szczycie UE-Afryka w grudniu 2007 r. w Lizbonie, według którego „istniałaby możliwość zmiany przepisów umów o partnerstwie gospodarczym podpisanych między dwoma stronami w trakcie ostatnich kilku miesięcy”,
- R. mając na uwadze, że ludność krajów AKP najciężej odczuwa światowy kryzys finansowy i żywnościowy oraz że zaangażowanie na rzecz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju konieczne jest bardziej niż kiedykolwiek indziej,
1. wzywa państwa członkowskie do przestrzegania swoich zobowiązań w zakresie zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), aby pomóc w spełnianiu wymogów związanych z budowaniem potencjału handlowego, co umożliwi stworzenie środków towarzyszących w postaci regionalnych pakietów pomocy na rzecz wymiany handlowej dla wdrożenia EPA mając na uwadze ich pozytywny wpływ na rozwój; podkreśla fakt, iż podpisanie EPA nie stanowi warunku otrzymania środków pomocowych na rzecz wymiany handlowej;
 2. podkreśla, że UPG są narzędziem rozwoju, który powinien odzwierciedlać jednocześnie interesy oraz potrzeby krajowe i regionalne krajów AKP w celu zmniejszenia ubóstwa, realizacji MCR oraz przestrzegania podstawowych praw człowieka, takich jak prawo do wyżywienia lub prawo dostępu do podstawowych usług publicznych; nalega, aby Rada, Komisja i rządy państw członkowskich UE dołożyły wszelkich starań, aby przywrócić atmosferę zaufania, wzajemnego szacunku i bezpieczeństwa, która pogorszyła się w trakcie negocjacji;
 3. a) przypomina instytucjom i rządóm państw członkowskich UE, że ani zawarcie UPG, ani odstąpienie od takiej umowy nie powinno prowadzić do tego, by kraj AKP mógł znaleźć się w mniej korzystnej sytuacji, niż ta, która wynikała z przepisów handlowych na mocy umowy z Kotonu;
 - b) wzywa Unię Europejską, aby oprócz Europejskiego Funduszu Rozwoju udostępniła przewidywalne dodatkowe środki, odpowiednie do pokrycia kosztów dostosowania, zwiększenia możliwości oferty oraz wzmocnienia infrastruktury, zdolności regulacyjnej, konkurencyjności oraz wzajemnych połączeń krajowych i regionalnych,
 - c) domaga się ponadto, aby Unia Europejska nie uzależniała wypłaty środków z dziesiątego EFR i pomocy na rzecz wymiany handlowej od podpisania pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym;
 4. podkreśla, że zgodność z kryteriami WTO, określona w art. XXIV GATT, odnosi się jedynie do handlu towarami i wymaga liberalizacji „znacznej części handlu w odpowiednim okresie”, oraz wzywa Radę i Komisję, aby przyjęły wszelkie propozycje krajów AKP dotyczące wyłącznie handlu towarami, zgodne z wymogami WTO;
 5. nalega, by państwa AKP i Komisja Europejska w najlepszy sposób wykorzystały fundusze udostępnione na pomoc na rzecz wymiany handlowej w celu wsparcia procesu reform w obszarach kluczowych dla rozwoju gospodarczego; nalega na usprawnienie w razie konieczności infrastruktury, aby skuteczniej korzystać z możliwości oferowanych przez UPG; na kompensowanie utraty netto wpływów z opłat celnych oraz zachęcanie do reformy podatkowej, tak by nie ograniczać inwestycji publicznych w sektory społeczne; na inwestowanie w łańcuch produkcji w celu dywersyfikacji produkcji przeznaczonych na eksport; oraz na produkowanie towarów eksportowych o większej wartości dodanej;
 6. potwierdza swoją opinię, że EPA nie powinny być finansowane w ramach tego instrumentu, lecz w ramach dodatkowej pomocy na rzecz handlu, do której Unia Europejska zobowiązała się w 2005 r., tj. 2 mld euro rocznie począwszy od 2010 r., z czego 50 % na rzecz państw AKP; sprzeciwia się jakimkolwiek warunkom związanym z UPG przy przyznawaniu pomocy europejskiej i zwraca się do Komisji o zagwarantowanie, że dostęp do środków dziesiątego EFR nie będzie zależał od wyników ani tempa negocjacji;

7. podkreśla, że obiecane przez państwa członkowskie zwiększenie oficjalnej pomocy rozwojowej powinno przede wszystkim służyć zdwojeniu starań na rzecz realizacji MCR w krajach AKP najbardziej dotkniętych skutkami światowego kryzysu finansowego i żywnościowego, który stanowił i nadal stanowi poważne zagrożenie dla wyników osiągniętych w ramach realizacji tych celów;
8. podkreśla również, że wszystkie umowy powinny przestrzegać asymetrii na korzyść krajów AKP, zarówno w odniesieniu do szeregu danych produktów, jak i okresów przejściowych, oraz że UPG powinny dawać konkretne gwarancje ochrony sektorów wrażliwych, wskazanych przez kraje AKP;
9. alarmuje, że WE jest w trakcie zawierania umowy w sprawie bananów z preferowanymi krajami dostawcami w Ameryce Łacińskiej, co zagrazi rentowności przemysłu bananowego krajów AKP a w szczególności zrównoważonemu wzrostowi gospodarczemu i społecznemu niewielkich i chwiejnych gospodarek; wzywa Komisję Europejską do zagwarantowania, że zostaną podjęte środki ochrony źródeł utrzymania drobnych hodowców bananów, którzy znajdują się w najniekorzystniejszej sytuacji;
10. podkreśla, że środki wsparcia wynikające z EPA powinny uwzględniać znaczenie dla rozwoju krajów AKP integracji regionalnej i stosunków gospodarczych z innymi krajami rozwijającymi się;
11. a) nalega, by Komisja pozwoliła krajom AKP na ponowne negocjowanie kontrowersyjnych klauzul przed podpisaniem końcowych umów regionalnych by dać negocjatorom krajów AKP wystarczająco dużo czasu na ocenę umów oraz przedstawienie sugestii przed przyjęciem odpowiedniego porozumienia oraz udzielić im porady w każdej kwestii, którą uznają oni za stosowną; podkreśla zwłaszcza znaczenie uwzględnienia obaw państw będących stronami, ich parlamentów, władz lokalnych i społeczeństwa obywatelskiego przy negocjowaniu pełnych EPA, których nie należy zawierać pod presją i w pośpiechu;
- b) zachęca Komisję Europejską do przeprowadzenia pełnych konsultacji z grupą AKP, zgodnie z art. 12 umowy z Kotonu, przed podjęciem jakiegokolwiek zobowiązania, które mogłoby mieć negatywny wpływ na integrację gospodarczą regionów AKP i na stosunki handlowe AKP-UE;
12. podkreśla, że umowy EPA powinny zawierać klauzulę przewidującą przegląd umów pięć lat po ich podpisaniu, z oficjalnym udziałem parlamentów krajowych, Parlamentu Europejskiego i podmiotów niepaństwowych, jak również bardziej restrykcyjne przepisy dotyczące kontroli i oceny, co umożliwi ocenę wpływu EPA na rozwój krajowy i regionalny oraz cel redukcji ubóstwa, nie tylko stopień zgodności z EPA; umowy EPA powinny również przewidywać mechanizm odwoławczy pozwalający na zmianę lub uchylenie każdego aspektu EPA, który zagraża procesowi regionalnej integracji lub zmniejsza szanse redukcji ubóstwa czy osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;
13. a) nalega, by rządy krajów AKP wdrożyły konieczne reformy pozwalające na kontynuowanie starań zmierzających do osiągnięcia praworządności, zwłaszcza w dziedzinie administracji publicznej, w obszarach takich jak zarządzanie finansami publicznymi, pobieranie opłat celnych, system dochodów podatkowych, walka z korupcją i nieprawidłowe zarządzanie;
- b) domaga się aktywnego udziału w procesie negocjacji wszystkich podmiotów, a w szczególności rządów i parlamentarzystów, oraz o większe zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego w celu osiągnięcia konsensusu regionalnego przed podpisaniem pełnej UPG;
14. podkreśla, że należy zwiększyć przejrzystość negocjacji oraz ich wyników, aby umożliwić decydom politycznym, parlamentarzystom oraz przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego sprawowanie kontroli społecznej;
15. nalega, by instytucje i rządy państw członkowskich UE uczyniły, co w ich mocy, aby ponownie wprowadzić atmosferę pewności i zaufania, zburzoną w trakcie negocjacji;

16. podkreśla, że wdrażanie UPG winno być monitorowane przez organ parlamentarny, którego funkcjonowanie powinno się zapewnić na mocy treści UPG, oraz że ten organ parlamentarny powinien w każdym wypadku wywodzić się ze Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE i jego organów, i powinien pozostawać z nim ściśle związany, bądź stanowić jego część, aby uwzględnić wpływ UPG na gospodarki państw AKP, zgodnie z umową o partnerstwie z Kotonu;
17. podkreśla w szczególności kluczową rolę parlamentów krajowych i podmiotów niepaństwowych w kontroli i nadzorze nad EPA i zwraca się o ich systematyczne zaangażowanie w proces odbywających się negocjacji; wymaga to jasno określonego kalendarza przyszłych negocjacji, przyjętego przez kraje AKP i UE, opartego na partycypacyjnym podejściu;
18. zaleca, aby Parlament Europejski w miarę możliwości zaczekał na opinię parlamentów AKP w sprawie wyników negocjacji dotyczących EPA i wziął ją pod uwagę, zanim wyda zgodę;
19.
 - a) uważa, że regionalne dokumenty strategiczne EFR oraz regionalne programy orientacyjne powinny obejmować ważne, systematyczne i należyście rozważone wsparcie dla wdrażania UPG, biorąc pod uwagę konieczny proces reform, które przyczyniłyby się do sukcesu UPG;
 - b) nalega, aby dokumentacja pełnych umów o partnerstwie gospodarczym uwzględniała wszelkie projektowane straty dochodów oszacowane w analizie wpływu na poziomie każdego regionu i każdego państwa AKP, oraz by przygotowano przepisy dotyczące ich renegocjacji w razie potrzeby;
 - c) zwraca się do wszystkich regionów AKP o zorganizowanie w jak najkrótszym terminie warsztatów na temat dokumentów dotyczących strategii regionalnej oraz regionalnych programów orientacyjnych EFR w celu oceny ich wpływu na wdrożenie EPA;
 - d) wzywa Unię Europejską i państwa AKP do uwzględnienia w umowach o partnerstwie gospodarczym obecnego kryzysu światowego, aby zmniejszyć wpływ, jaki pogorszenie światowej koniunktury gospodarczej będzie miało na kraje AKP;
20. podkreśla, że podpisanie umowy przejściowej przez dane państwo AKP nie powinno zaciążyć na możliwości zawarcia przez regiony AKP pełnego UPG z UE, które uwzględni kwestię rozwoju, starania integracyjne gospodarek regionalnych oraz ugruntuje współpracę między państwami AKP a państwami Unii Europejskiej;
21. ponownie podkreśla konieczność wskazania towarów o znaczeniu strategicznym, które należy wykluczyć z zakresu liberalizacji handlu;
22. stwierdza, że należy przywrócić w duchu łączącego nas partnerstwa zaufanie między krajami AKP a krajami UE, zachwiane w wyniku negocjacji UPG;
23. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, parlamentom krajowym i regionalnym oraz organizacjom regionalnym państw AKP-UE.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie społecznych i środowiskowych konsekwencji zmian klimatycznych w krajach AKP**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE

- na posiedzeniu w Pradze (Republika Czeska) w dniach 6-9 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. i zmienioną w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. (zwaną dalej „umową z Kotonu”), a w szczególności jej art. 32,
- uwzględniając artykuły 177-181 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając Wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski”, zwłaszcza jego art. 12, 22, 38, 75, 76, 101 oraz 105 ⁽²⁾,
- uwzględniając Agendę 21, deklarację z Rio w sprawie środowiska i rozwoju oraz oświadczenie dotyczące zasad zrównoważonego zarządzania obszarami leśnymi, przyjęte przez ponad 178 rządów podczas konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych poświęconej ochronie środowiska i rozwojowi (UNCED), która odbyła się w Rio de Janeiro (Brazylia) w dniach 3-14 czerwca 1992 r., i podczas której hołdowano zasadom, które zdecydowanie potwierdzono na Światowym Szczycie Zrównoważonego Rozwoju (WSSD) zorganizowanym w Johannesburgu (Południowa Afryka) w dniach od 26 sierpnia do 4 września 2002 r.,
- uwzględniając Konwencję ramową Narodów Zjednoczonych (ONZ) w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i jej protokół z Kioto,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zwalczania pustynnienia, która została przyjęta w Paryżu w dniu 17 czerwca 1994 r. i weszła w życie w dniu 26 grudnia 1996 r.,
- uwzględniając Deklarację Milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., która ustanawia milenijne cele rozwoju (MDG) jako kryteria ustalone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
- uwzględniając inicjatywę na rzecz środowiska podjętą przez Nowe Partnerstwo na rzecz Rozwoju Afryki (NEPAD),
- uwzględniając dokument pt. „Ramy działania z Hyogo na lata 2005–2015 – wzmocnienie odporności narodów i wspólnot na klęski żywiołowe” przyjęty przez światową konferencję w sprawie ograniczania skutków klęsk żywiołowych, która odbyła się w styczniu 2005 r. w Kobo w Hyogo (Japonia),
- uwzględniając deklarację w sprawie włączenia kwestii adaptacji do zmian klimatycznych do współpracy na rzecz rozwoju, przyjętą przez ministrów rozwoju i środowiska krajów członkowskich OECD w dniu 4 kwietnia 2006 r.,
- uwzględniając deklarację ze szczytu G8 z dnia 7 czerwca 2007 r., wydaną w Heiligendamm, zatytułowaną „Zmiany klimatyczne, efektywność energetyczna i bezpieczeństwo energetyczne - wyzwanie i szansa dla wzrostu gospodarczego”,
- uwzględniając partnerstwo Afryka-UE na rzecz zmian klimatu jako część pierwszego planu działań (2008-2010) dotyczącego realizacji wspólnej strategii UE – Afryka,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 kwietnia w Pradze (Republika Czeska)

⁽²⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

- uwzględniając mapę drogową z Bali przyjętą na konferencji ONZ na temat zmian klimatycznych na wyspie Bali (Indonezja) w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając czternastą konferencję stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz czwartą konferencję jako spotkanie stron protokołu z Kioto, które odbędzie się w dniach 1-12 grudnia 2008 r. w Poznaniu (Polska),
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie zmian klimatu w kontekście współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁾, z dnia 11 marca 2003 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady oraz plan działania na lata 2004-2008 dotyczący zmian klimatu w kontekście rozwoju, z dnia 24 listopada 2004 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 kwietnia 2005 r. pt. „Spójność polityki na rzecz rozwoju – przyspieszanie postępu w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju” ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 10 stycznia 2007 r. w sprawie „Ograniczenia globalnego ocieplenia do 2 °C w perspektywie roku 2020 i dalszej” ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej z dni 8-9 marca 2007 r. kładącej nacisk na znaczenie, jakie ma osiągnięcie strategicznego celu ograniczenia globalnego wzrostu średnich temperatur do nie więcej niż 2 °C powyżej poziomu w epoce przedprzemysłowej,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego pt. „Stworzenie światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym pomiędzy Unią Europejską a ubogimi krajami rozwijającymi się, najbardziej narażonymi na skutki zmian klimatycznych” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2008 r. w sprawie stworzenia światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym pomiędzy Unią Europejską a ubogimi krajami rozwijającymi się, najbardziej narażonymi na skutki zmian klimatycznych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dokument wysokiego przedstawiciela i Komisji Europejskiej skierowany do Rady Europejskiej zatytułowany „Zmiany klimatu a bezpieczeństwo międzynarodowe” z dnia 14 marca 2008 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 16 października 2008 r. w sprawie podjęcia wyzwań związanych z wylesianiem i degradacją lasów w celu przeciwdziałania zmianom klimatycznym i utracie różnorodności biologicznej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 21 stycznia 2009 r. pt. „W kierunku ogólnego porozumienia kopenhaskiego w sprawie zmian klimatu” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając deklarację CARIFORUM–UE w sprawie zmian klimatycznych i energii z dnia 17 maja 2008 r.,
- uwzględniając deklarację państw Forum Wysp Pacyfiku i Unii Europejskiej w sprawie zmian klimatu z dnia 7 listopada 2008 r.,

⁽¹⁾ COM(2003)0085.

⁽²⁾ COM(2005) 0134 wersja ostateczna.

⁽³⁾ COM(2007) 0002 wersja ostateczna.

⁽⁴⁾ COM(2007)0540.

⁽⁵⁾ P6_TA(2008)0491.

⁽⁶⁾ S113/08.

⁽⁷⁾ COM(2008) 645 wersja ostateczna.

⁽⁸⁾ COM(2009) 39 wersja ostateczna.

- uwzględniając deklarację Afryka–UE w sprawie zmian klimatu z dnia 1 grudnia 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Nicholasa Sterna z 2006 r. zatytułowane „Ekonomika zmian klimatycznych. Przegląd Sterna”,
 - uwzględniając sprawozdanie OECD z 2007 r. zatytułowane „Podsumowanie postępów w zakresie włączania kwestii adaptacji do zmian klimatycznych do współpracy na rzecz rozwoju”,
 - uwzględniając sprawozdania Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC), a zwłaszcza czwarte sprawozdanie oceniające II grupy roboczej przy Międzyrządowym Zespole ds. Zmian Klimatu zatytułowane „Wpływ, dostosowanie i podatność”,
 - uwzględniając sprawozdanie Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju za lata 2007–2008 w sprawie rozwoju społecznego pt. „Przeciwdziałanie zmianom klimatycznym – solidarność w podzielonym świecie”,
 - uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego zatytułowane: „Globalne sprawozdanie monitorujące 2008: MCR i ochrona środowiska - agenda na rzecz ogólnego i zrównoważonego rozwoju”,
 - uwzględniając raport OECD z marca 2008 r. w sprawie środowiska, obejmujący okres do roku 2030,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie zmian klimatu i małych wyspiarskich państw rozwijających się w kontekście ram współpracy AKP-UE, przyjętą w dniu 1 kwietnia 1999 r. w Strasburgu,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie katastrof naturalnych w państwach AKP – finansowania ze środków UE gotowości (fundusze EFR) i pomocy w razie klęsk (fundusze ECHO), przyjętą w dniu 22 listopada 2007 r. w Kigali (Ruanda),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Socjalnych i Środowiska (ACP-UE/100.383/09/fin.),
- A. mając na uwadze, że kraje rozwijające się przyczyniły się w najmniejszym stopniu do zmian klimatu, lecz doświadczają ich najpoważniejszych skutków społecznych i środowiskowych ze względu na podatność na czynniki społeczne, gospodarcze i geograficzne, silne uzależnienie od sektora pierwszego, w tym od rolnictwa, rybołówstwa i od zasobów naturalnych, a także ze względu na ograniczoną infrastrukturę służącą zwalczaniu wpływu zmian klimatu,
- B. mając na uwadze, że przyspieszone tempo podnoszenia się poziomu mórz spowoduje powodzie, erozję nadbrzeżną, przenikanie słonej wody do śródlądowych zasobów wody słodkiej, a nawet zatopienie niektórych nisko położonych wysp Pacyfiku i obszaru Karaibów; mając na uwadze, że liczba ludności zagrożonej powodziami na obszarach przybrzeżnych w samej Afryce mogłaby wzrosnąć od 1 miliona w 1990 r. do ponad 70 milionów w roku 2080,
- C. mając na uwadze, że wzrost temperatury i zmienność poziomu opadów doprowadzi do poważnych susz i poważnie ograniczy dostępność wody w krajach AKP; mając na uwadze, że 75-250 milionów osób w Afryce będzie narażonych na większe niedostatki wody i brak bezpieczeństwa w wyniku wzrostu temperatury o zaledwie 1 °C, 350-600 milionów ludzi w wyniku wzrostu o 2 °C i nawet 1,8 miliarda osób w przypadku trzystopniowego wzrostu temperatury,
- D. mając na uwadze, że wzrost temperatur wód morskich doprowadzi do powszechniejszego występowania ekstremalnych zjawisk klimatycznych takich jak burze tropikalne i cyklony, co w drastyczny sposób wpłynie na nisko położone obszary nadbrzeżne, baseny rzeczne, w których usytuowane są duże aglomeracje miejskie i inne ośrodki skupiające wielu mieszkańców, na kluczową pod względem gospodarczym infrastrukturę taką jak porty, obiekty położone na morzu, nadbrzeżne strefy miejskie i infrastrukturę turystyczną,

- E. mając na uwadze, że zmiany klimatu dalej będą powodować wzmożenie pustynnienia i degradacji gleb, z jeszcze większą szkodą dla produkcji rolnej i bezpieczeństwa żywności, potęgując problem głodu i niedożywienia w regionach AKP,
- F. mając na uwadze, że podnoszenie się poziomu mórz i wzrost temperatury poważnie wpłyną na ekosystemy nadbrzeżne i morskie, redukując połowy w okolicach wysp Pacyfiku i rejonie Karaibów oraz wzdłuż wybrzeża afrykańskiego, i tym samym szkodząc lokalnym dostawom żywności,
- G. mając na uwadze, że zmiany klimatu jeszcze bardziej przyspieszą zmniejszenie różnorodności biologicznej, stanowią poważną groźbę wyginięcia wielu gatunków roślin i zwierząt i powodują nieodwracalne zniszczenia w niektórych ekosystemach szczególnie podatnych na zakłócenia klimatyczne, takich jak rafy koralowe, lasy namorzynowe i lasy deszczowe; mając na uwadze, że skutki dla bioróżnorodności w krajach AKP będą miały kluczowe oddziaływanie na łańcuchach żywnościowych oraz na jakość życia ludności bezpośrednio uzależnionej od towarów i usług związanych z tymi ekosystemami,
- H. mając na uwadze, że zmiany klimatu, w połączeniu z niedostatecznie dobrze funkcjonującymi systemami ochrony zdrowia i ograniczonym dostępem do publicznej opieki zdrowotnej, jak również nienależyte zarządzanie zasobami wodnymi i niewydajnym oczyszczaniem, doprowadzą do zwiększonej zachorowalności na choroby przenoszone przez nosicieli i drogą wodną, takie jak malaria, denga i cholera, do większej liczby przypadków szoku termicznego i chorób układu oddechania,
- I. mając na uwadze, że środowiskowe skutki zmian klimatu pociągną za sobą zarówno wewnątrzpaństwowe jak i transgraniczne fale migracji na wielką skalę (IPCC szacuje, że liczba migrujących osób wyniesie do 2050 r. 150 milionów); mając na uwadze, że osoby migrujące z powodów zmian w środowisku pochodzące z krajów AKP będą się przemieszczać i osiedlać w państwach ojczystych lub sąsiadujących, co doprowadzi do eskalacji kryzysów humanitarnych, szybkiej urbanizacji i związanego z tym rozrastania się dzielnic nędzy, a także zastoju w rozwoju w obrębie krajów AKP; mając na uwadze, że następstwem rozwoju stref miejskich będzie opuszczanie obszarów wiejskich i wzmożona degradacja gleb,
- J. mając na uwadze, że według Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób zmiany klimatyczne doprowadzą do zwiększenia liczby chorób przenoszonych przez owady, takich jak malaria, gorączka chikungunya i borelioza, co będzie wymagało wprowadzenia działań dostosowawczych,
- K. mając na uwadze, że niektóre zdrowotne skutki zmian klimatu, o których informuje na przykład WHO, można powstrzymać drogą przygotowania i wzmocnienia systemów opieki zdrowotnej poprzez odpowiednie działania prewencyjne, zwracając szczególną uwagę na rozprzestrzenianie się chorób tropikalnych, a także poprzez publiczne kampanie informacyjne skierowane przede wszystkim do grup najbardziej narażonych, takich jak kobiety w ciąży, noworodki, dzieci i osoby starsze,
- L. mając na uwadze, że zmiany klimatu szkodzą bezpieczeństwu krajowemu, regionalnemu i światowemu, prowadząc do konfliktów na tle dostępu do skąpych zasobów naturalnych, ich kontrolowania i wykorzystywania, bądź też do napięć wynikających z przemieszczania się populacji,
- M. mając na uwadze, że zmiany klimatu narażają na ryzyko 40 % międzynarodowych inwestycji na rzecz zmniejszania ubóstwa (według szacunków Banku Światowego), stanowiąc tym samym poważne zagrożenie dla ograniczania ubóstwa, rozwoju gospodarczego i społecznego oraz realizacji milenijnych celów rozwoju w wielu krajach AKP,
- N. mając na uwadze, że celem uniknięcia poważniejszych nieodwracalnych skutków zmian klimatu, wzrost temperatury na świecie musi zostać zredukowany o ponad 2 °C, a koncentracja gazów cieplarnianych w atmosferze na całym świecie musi ustabilizować się na poziomie poniżej 450 ppm; mając na uwadze, że niezaprzeczalnie, najwięksi emitenci CO₂ – kraje uprzemysłowione i gospodarki wschodzące – powinny w pierwszym rzędzie odpowiadać za obniżenie poziomu emisji,
- O. mając na uwadze, że środki łagodzące muszą zostać połączone ze środkami przystosowawczymi w krajach AKP, aby można było sprostać znacznemu wpływowi zmian klimatu; mając na uwadze, że z perspektywy historycznej za zmiany klimatyczne odpowiadają kraje uprzemysłowione, które mają moralny obowiązek pomóc krajom AKP w wysiłkach na rzecz przystosowania się do ich skutków, zgodnie z zasadą „państwa zanieczyszczającego”,

- P. mając na uwadze obecną ogromną lukę w finansowaniu adaptacji w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że podczas gdy szacowane roczne koszty dostosowania wahają się od 10 miliardów do ponad 80 miliardów dolarów amerykańskich rocznie, środki dostarczane obecnie przez kraje uprzemysłowione poprzez wielostronne mechanizmy finansowania wynoszą od 150 do 300 milionów dolarów amerykańskich rocznie,
- Q. mając na uwadze, że wczesne działanie w zakresie adaptacji do zmian klimatycznych i ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych (DRR) jest niewątpliwie rozwiązaniem opłacalnym; mając na uwadze, że według szacunków jeden dolar przeznaczony na ograniczenie ryzyka klęsk żywiołowych może powodować oszczędności w kwocie nawet siedmiu dolarów, którą trzeba byłoby przeznaczyć na działanie w reakcji na klęskę żywiołową, co jest także silnym argumentem przemawiającym za przyspieszeniem wydatkowania środków na pomoc,
- R. mając na uwadze, że procedury dotyczące stosowania i dystrybucji zasobów zgodnie z różnymi mechanizmami finansowymi związanymi ze zmianami klimatu, takimi jak czysty mechanizm rozwoju (CDM), są raczej złożone i brakuje w odniesieniu do tych procedur zaangażowania ze strony krajów otrzymujących pomoc,
- S. mając na uwadze, że mechanizm czystego rozwoju był do tej pory słabo dostosowany do sprostania zapotrzebowaniu krajów najuboższych na inwestycje w czyste technologie, przy czym w Afryce prowadzi się zaledwie 2 % wszystkich projektów w ramach mechanizmu czystego rozwoju; mając na uwadze że często nie przestrzega się kryteriów zrównoważonego rozwoju i dodatkowości dla projektów w ramach mechanizmu czystego rozwoju,
- T. mając na uwadze, że wszelka zwłoka w podejmowaniu pewnych decyzji w sprawie mechanizmów i finansowania koniecznych do ograniczania przyczyn i skutków zmian klimatu przyczyni się do powstania o wiele wyższych kosztów,

Postanowienia ogólne

1. wzywa Komisję i państwa będące donatorami do przekształcenia i ponownego opracowania zasad współpracy na rzecz rozwoju celem uczynienia jej bardziej elastyczną w odniesieniu do zmian klimatu oraz aby kierowano się w tej współpracy zasadą niskich emisji dwutlenku węgla;
2. wzywa Komisję do uproszczenia jej obecnych struktur zajmujących się rozwiązywaniem kwestii zmian klimatu i rozwoju;
3. wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do tworzenia silniejszych powiązań pomiędzy milenijnymi celami rozwoju a problemem zmian klimatu poprzez włączanie kwestii wpływu zmian klimatu oraz dostosowania do nich w projekty i programy nakierowane na osiągnięcie milenijnych celów rozwoju, a także we wszelkie szerszej pojętej strategii na rzecz redukcji ubóstwa i politykę rozwoju;
4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że podczas negocjacji w sprawie przyszłych ram będących następstwem protokołu z Kioto osiągnięto pewne postępy w uznawaniu przystosowania za równie ważne, co realizowanie działań zaradczych; podkreśla jednak, że należy ustanowić ściślejsze powiązanie pomiędzy negocjacjami w sprawie dostosowania i środków zaradczych, tak by kluczowe decyzje dotyczące tych kwestii nie były podejmowane niezależnie od siebie;
5. wzywa społeczność międzynarodową oraz sektor prywatny, z myślą o ułatwieniu przejścia krajów AKP do gospodarki opartej na zmniejszonym stosowaniu węgla, do zapewnienia inwestycji niezbędnych do badań, rozwoju oraz szybkiego i całościowego transferu technologii wspomagających łagodzenie skutków zmian klimatu (np. technologie o niskim wykorzystaniu energii pochodzącej z węgla, technologie związane z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla) oraz przystosowanie w krajach AKP; wzywa także społeczność międzynarodową do zniesienia barier handlowych w odniesieniu do technologii służących adaptacji do zmian klimatu oraz do rozluźnienia przepisów w zakresie prawa własności intelektualnej (np. związanych z udzielaniem licencji przymusowych);
6. wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do wspierania działań UNESCO przyczyniających się do wdrażania programu działania z Barbados na rzecz zrównoważonego rozwoju małych wyspiarskich państw rozwijających się oraz dalszej strategii dla Mauritiusa;

Środki zaradcze

7. podkreśla, że podczas konferencji ONZ poświęconej zmianom klimatu, która odbędzie się w Kopenhadze w grudniu 2009 r. należy osiągnąć światowy konsensus w sprawie ambitnego i wiążącego celu związanego z zastosowaniem środków zaradczych, oparty na zasadzie wspólnej, choć zróżnicowanej odpowiedzialności ustalonej w UNFCCC, a zatem wzywa wszystkie kraje uprzemysłowione oraz szybko rozwijające się, aby przystały na wiążący cel związany z gazami cieplarnianymi; sugeruje, że w celu zachęcenia wschodzących gospodarek do zaangażowania w nowe porozumienie należy określić bardziej elastyczne i zróżnicowane podejście dla tych krajów (np. cele dotyczące jedynie konkretnych sektorów), biorąc pod uwagę możliwości adaptacyjne każdego kraju i jego zdolność do stosowania środków zaradczych, a także historyczną odpowiedzialność krajów uprzemysłowionych za globalne ocieplenie;
8. zauważa, że procedury dotyczące stosowania i dystrybucji zasobów zgodnie z mechanizmem czystego rozwoju muszą zostać poddane przeglądowi i uproszczone, aby ułatwić dostęp krajów AKP do mechanizmu czystego rozwoju, a także aby skutkować bardziej zrównoważonym rozmieszczaniem projektów w ramach mechanizmu czystego rozwoju, wraz ze wzrostem liczby projektów zwłaszcza w Afryce Subsaharyjskiej; podkreśla, że należy wprowadzić system mający na celu zapewnienie, by projekty w ramach mechanizmu czystego rozwoju były zgodne z zasadą dodatkowości i aby prowadziły do zrównoważonego rozwoju krajów AKP; wzywa państwa będące donatorami do wsparcia budowania zdolności krajów AKP koniecznej do wzmożenia ich udziału w działaniach związanych z mechanizmem czystego rozwoju; wzywa również państwa będące donatorami, aby nie koncentrowały się wyłącznie na mechanizmie czystego rozwoju jako na podstawowym narzędziu politycznym, ale również na rozwijaniu nowych mechanizmów łagodzących skutki zmiany klimatu w krajach AKP;
9. wzywa rządy krajów uprzemysłowionych i gospodarki wschodzące do ustanowienia jasnych i spójnych ram polityki długoterminowej w celu zachęcenia do innowacji i inwestycji w zakresie ekologii (np. w dziedzinie energii odnawialnych, pojazdów wydajnych pod względem zużycia paliwa i pojazdów hybrydowych, nowych paliw); podkreśla, że sektor prywatny również odgrywa kluczową rolę w napędzaniu innowacji w dziedzinie ekologii; uważa też, że w perspektywie średnio- lub długoterminowej w celu ograniczenia emisji należy wprowadzić sposoby na zmianę ogólnych wzorców konsumpcji w krajach rozwiniętych;
10. podkreśla, że Komisja i rządy krajów będących donatorami powinny zacieśnić partnerstwo z rządami państw AKP z myślą o opracowaniu ambitnych inicjatyw politycznych i planów mających na celu ograniczenie wylesiania i zmniejszenia degradacji lasów oraz z myślą o zapewnieniu technologii i podstawowych zasobów na rzecz zrównoważonego zarządzania obszarami leśnymi w krajach AKP.

Działania dostosowawcze

11. wzywa rządy krajów AKP do uwzględnienia celów i środków dostosowawczych bezpośrednio w ich krajowych planach rozwoju, strategiach na rzecz redukcji ubóstwa oraz politykach i strategiach sektorowych, jak również na wszystkich etapach i szczeblach procesu decyzyjnego;
12. podkreśla, że wkład w działania dostosowawcze powinien się stać prawnie wiążącym zobowiązaniem, mającym odzwierciedlenie zarówno w porozumieniu międzynarodowym, które ma zostać przyjęte w Kopenhadze w grudniu 2009 r., jak i w krajowym prawodawstwie w krajach UE-27;
13. wzywa kraje uprzemysłowione do znacznego zwiększenia finansowego wsparcia dla działań dostosowawczych w krajach AKP oraz do zbadania innowacyjnych mechanizmów finansowania na ten cel, takich jak między innymi międzynarodowe podatki od handlu, krajowe podatki od emisji, opodatkowanie biletów lotniczych oraz sprzedaż jednostek przyznanej emisji; wzywa Komisję do znacznego zwiększenia budżetu na światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym (GCCA), do poświęcenia znacznie większej uwagi zmianom klimatycznym w nadchodzącym budżecie EFR oraz do pilnego wdrożenia globalnego mechanizmu finansowego na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym, innowacyjnego instrumentu finansowego pozwalającego na przyspieszenie wsparcia dla inwestycji związanych z klimatem dla krajów najbardziej zagrożonych i znajdujących się w najtrudniejszym położeniu;
14. podkreśla, że finansowe działania dostosowawcze są dodatkiem do już istniejących oficjalnych zobowiązań dotyczących pomocy rozwojowej;
15. wzywa międzynarodowe instytucje finansowe do rozszerzenia ich polityki, programów i instrumentów finansowych na rzecz działań dostosowawczych;

16. wzywa sektor prywatny do zwiększenia zobowiązań na rzecz wypełnienia luki finansowej w zakresie środków przeznaczonych na zwalczanie zmian klimatycznych; zachęca Komisję oraz rządy krajów AKP i UE do inwestycji w rozwój partnerstw publiczno-prywatnych, aby przyciągnąć dodatkowe środki z sektora prywatnego dla finansowania projektów dostosowawczych, w szczególności w krajach najmniej rozwiniętych;
17. uważa, że istnieje potrzeba lepszej koordynacji w obrębie dawców, dużo intensywniejszego dialogu Północ-Południe oraz zwiększonej współpracy między dawcami a krajami rozwijającymi się w zakresie polityki dotyczącej zmian klimatycznych, mechanizmów i finansowania działań dostosowawczych, zgodnie z zasadami paryskimi i planem działania z Akry z 2008r.;
18. podkreśla potrzebę dalszej intensyfikacji współpracy regionalnej, wymiany dobrych praktyk oraz tworzenia forów dyskusyjnych między krajami AKP stojącymi przed podobnymi wyzwaniami klimatycznymi;
19. zachęca rządy krajów AKP do większego włączenia społeczeństwa obywatelskiego i społeczności lokalnych w układanie i wdrażanie strategii na rzecz działań dostosowawczych w zakresie zmian klimatycznych, ze względu na ich solidne doświadczenie i bezpośrednią bliskość z ludźmi i miejscami najbardziej narażonymi na negatywne skutki zmian klimatycznych;
20. wzywa kraje udzielające pomocy i organizacje międzynarodowe do inwestowania we wzmocnienie infrastruktury monitorowania klimatu i zarządzania danymi związanymi z klimatem oraz potencjału dostosowawczego instytucji, społeczności lokalnych i osób fizycznych w krajach AKP;
21. zachęca ośrodki badawczo-rozwojowe w państwach członkowskich UE do promowania i ułatwiania wymiany najlepszych praktyk i informacji, dzielenia się ekspertyzą i wiedzą oraz tworzenia sieci i partnerstw z podobnymi instytucjami w krajach AKP w sektorach, w których zmiany klimatyczne są podstawowym problemem (np. rolnictwo, zarządzanie zasobami wodnymi);
22. wzywa partnerów w dziedzinie rozwoju do wspierania rządów i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w krajach AKP w układaniu publicznych kampanii edukacyjnych i informacyjnych poświęconych oddziaływaniu zmian klimatycznych;
23. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji zaproponowania strategii UE na rzecz ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do zwiększenia inwestycji w działania ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych, jako środka ułatwiania działań dostosowawczych w zakresie zmian klimatycznych oraz do włączenia długoterminowego finansowania ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych, jako elementu pomocy na rozwojowej; uważa, że powinno się promować rozwój rynków ubezpieczeń związanych ze zmianami klimatycznymi w sektorze prywatnym krajów AKP, tak aby zwiększyć odporność na drastyczne zjawiska klimatyczne;
24. wzywa Komisję i rządy krajów UE do zwiększenia środków na rzecz zwiększania potencjału systemów zdrowotnych w krajach AKP, aby pomóc im w radzeniu sobie z niekorzystnym oddziaływaniem zmian klimatycznych na zdrowie;
25. uważa, że odpowiednie planowanie i zarządzanie migracją środowiskową jest kluczową kwestią dla bezpieczeństwa ludzi; w tym celu wzywa międzynarodową społeczność do określenia istniejących luk prawnych w odniesieniu do ochrony tzw. „uchodźców ekologicznych” oraz zaradzenia im; sugeruje, że przepisy i umowy dotyczące udzielania azylu na szczeblu regionalnym lub międzynarodowym powinny być rozpatrywane z uwzględnieniem niezwykle chwiejnej sytuacji państw wyspiarskich, które stoją przed ryzykiem zatopienia; zwraca również uwagę na potrzebę rozwoju i wdrożenia instrumentów ochrony tożsamości, kultury i tradycji uchodźców ekologicznych;
26. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, UNFCCC i Bankowi Światowemu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie roli umowy o partnerstwie z Kotonu w radzeniu sobie z kryzysem żywnościowym i finansowym w krajach AKP**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE

- na posiedzeniu w Pradze (Republika Czeska) w dniach 6-9 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając cele Umowy o partnerstwie AKP-UE podpisanej w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. i podanej przeglądowi w 2005 r ⁽²⁾.,
- uwzględniając deklarację grupy G20 z dnia 15 listopada 2008 r. ⁽³⁾ w sprawie kryzysu finansowego oraz oświadczenie liderów grupy G20 na szczycie w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r.;
- uwzględniając deklarację z Port Moresby przyjętą w dniu 28 listopada 2008 r. w sprawie światowego kryzysu finansowego i żywnościowego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju Narodów Zjednoczonych oraz zobowiązanie do zmniejszenia o połowę liczby osób cierpiących głód i utrzymujących się za mniej niż 1 dolara amerykańskiego dziennie,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 kwietnia 2008 r. zatytułowany: „UE światowym partnerem na rzecz rozwoju - Przyspieszenie realizacji milenijnych celów rozwoju” (COM(2008)0177),
- uwzględniając komunikat Komisji przyjęty w dniu 8 kwietnia 2009 r. dotyczący wspierania krajów rozwijających się w radzeniu sobie z kryzysem,
- uwzględniając porozumienie z Monterrey przyjęte na międzynarodowej konferencji ONZ poświęconej finansowaniu rozwoju z dni 21-22 marca 2002 r. oraz deklarację z Doha w sprawie finansowania rozwoju z dnia 2 grudnia 2008 r. przyjętą na międzynarodowej konferencji kontynuacyjnej dotyczącej finansowania rozwoju, której celem był przegląd realizacji postanowień z Monterrey ⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację paryską ⁽⁶⁾ oraz plan działania z Akry ⁽⁷⁾,
- uwzględniając wydane niedawno sprawozdanie MFW pt. „Skutki światowego kryzysu finansowego dla krajów o niskim dochodzie”,
- uwzględniając wnioski zamieszczone w raporcie Milenijnej oceny ekosystemu z 2007 r ⁽⁸⁾.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 kwietnia 2009 r. w Pradze (Republika Czeska).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3. Umowa ostatnio zmieniona decyzją nr 1/2006 Rady Ministrów AKP-WE (Dz.U. L 247 z 9.9.2006, s. 22).

⁽³⁾ Deklaracja ze szczytu w sprawie rynków finansowych i światowej gospodarki, przyjęte w Waszyngtonie w dniu 15 listopada 2008 r.

⁽⁴⁾ AKP-UE/100.393/08 (28.11.2008)

⁽⁵⁾ Deklaracja z Doha w sprawie finansowania rozwoju: dokument końcowy międzynarodowej konferencji kontynuacyjnej dotyczącej finansowania rozwoju, której celem był przegląd realizacji postanowień z Monterrey (doc. A/CONF.212/L.1/Rev.1*)

⁽⁶⁾ Deklaracja paryska w sprawie skuteczności pomocy: odpowiedzialność, jednolitość, współdziałanie, wyniki i odpowiedzialność wzajemna przyjęta w dniu 2 marca 2005 r. na paryskim forum wysokiego szczebla: Wspólne postępy na drodze do zwiększenia skuteczności pomocy. „Wspólne postępy na drodze do zwiększenia skuteczności pomocy”

⁽⁷⁾ Przyjęta podczas trzeciego forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, Akra (Ghana), w dniach 2-4 września 2008 r.

⁽⁸⁾ patrz <http://www.millenniumassessment.org/en/index.aspx>

- uwzględniając konkluzje światowego szczytu żywnościowego z 1996 r ⁽¹⁾ oraz jego cel polegający na zmniejszeniu o połowę liczby osób cierpiących z powodu głodu do 2015 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ w sprawie prawa do pożywienia przedłożone Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ w dniu 25 października 2007 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1337/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanawiające instrument umożliwiający szybkie reagowanie na gwałtowny wzrost cen żywności w krajach rozwijających się ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie kwestii bezpieczeństwa żywności w krajach AKP i roli współpracy AKP-UE,
- A. mając na uwadze, że milenijne cele rozwoju, a w szczególności wyeliminowanie skrajnego ubóstwa i głodu, a także rozwojowe cele i zasady przyjęte podczas konferencji ONZ, zapewniają jasną perspektywę i muszą stanowić podstawę współpracy AKP-UE w ramach umowy o partnerstwie z Kotonu,
- B. mając na uwadze, że z powodu kryzysu finansowego niektóre kraje udzielające pomocy ograniczyły swój wkład finansowy w oficjalną pomoc rozwojową (OPR) dla krajów rozwijających się, których gospodarka jest już i tak osłabiona,
- C. mając na uwadze, że cel promowania włączenia krajów AKP do światowej gospodarki, przewidziany w umowach z Lome i Kotonu, nie został jeszcze osiągnięty, a udział eksportu tych krajów do UE nadal się zmniejsza,
- D. mając na uwadze, że państwa AKP są zależne od wywozu surowców, który stanowi ponad 50 % ich dochodów walutowych oraz że w wyniku kryzysu finansowego wywóz z krajów rozwijających się i przekazy pieniężne do tych krajów obniżają się, zmniejsza się dostęp do kredytu, spadają zagraniczne inwestycje bezpośrednie i gwałtownie spadają ceny towarów,
- E. mając na uwadze, że nowe szacunki Banku Światowego na 2009 r. sugerują, że niższy wzrost gospodarczy spowoduje, że do 130 - 155 mln ludzi dotkniętych ubóstwem w 2008 r. z powodu gwałtownego wzrostu cen żywności i paliwa dołączy o 46 mln ludzi żyjących za mniej niż 1,25 USD dziennie więcej niż przewidywano przed kryzysem; mając na uwadze, że każdy jednoprocentowy spadek wzrostu może zepchnąć kolejne 20 mln ludzi w ubóstwo,
- F. mając na uwadze, że zgodnie z ostatnim sprawozdaniem wykonawczym Global Financial Integrity (GFI) spłata kosztów obsługi zadłużenia krajów rozwijających się osiągnęła 540 mld w 2006 r. a kraje te straciły blisko 1 bilion USD w wyniku nielegalnych wycieków finansowych; mając na uwadze, że koszty kredytu dla krajów rozwijających się gwałtownie wzrosły a waluty znacznie się osłabiły; mając na uwadze, że integracja gospodarcza i finansowa nigdy nie osiągnęła wyższego poziomu a bank zagraniczny utrzymuje, że roszczenia wobec krajów rozwijających się prawie się potroiły i osiągnęły 3,1 biliona USD w ciągu ostatnich 5 lat; mając na uwadze, że niektóre szacunki podają, że światowe przepływy finansowe do krajów rozwijających się spadną z 1 biliona USD w 2007 r. do 165 mld USD w tym roku;
- G. mając na uwadze, że pomimo udowodnionego znaczenia sektora rolnictwa dla krajów AKP ani rządy krajowe ani polityka współpracy na rzecz rozwoju UE nie kładzie odpowiedniego nacisku na ten kluczowy sektor, narażając setki milionów ludzi na krańcowe ubóstwo, głód i niedożywienie,
- H. mając na uwadze poważną przeszkodą dla zwiększenia produkcji rolnej w krajach rozwijających się, co jest kluczową kwestią dla zmniejszenia braku bezpieczeństwa żywnościowego, jest fakt, że drobni rolnicy, zwłaszcza kobiety, często nie mają dostępu do ziemi, pożyczek czy mikrokredytów na inwestowanie w ziarno, nawóz i mechanizmy nawadniania oraz niezbędne narzędzia ochrony upraw,

⁽¹⁾ Rzym (Włochy), 13-17 listopada 1996

⁽²⁾ Zgromadzenie ogólne ONZ, 62. sesja. dok. A/62/289 z 22.8.2007

⁽³⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 62.

- I. mając na uwadze, że likwidacja dopłat rolnych w krajach AKP oraz subsydiów eksportowych w krajach rozwiniętych przyczyniły się do zmniejszenia wydajności i produkcji rolnej powodując wzrost importu produktów żywnościowych,
- J. mając na uwadze, że sektor rolnictwa jest dotknięty przez coraz częstsze klęski żywiołowe; mając również na uwadze, że środki przeznaczone na pomoc żywnościową przed i po takich klęskach są coraz niższe;

G20 i szczyt w Londynie

1. popiera wyniki i zobowiązania podjęte na szczycie G20 w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r., w szczególności odniesienia do: przywrócenia wzrostu gospodarczego i odtworzenia miejsc pracy; wzmocnienia nadzoru i regulacji rynków finansowych; wzmocnienia światowych instytucji finansowych; przeciwstawiania się protekcjonizmowi; promowania globalnego handlu i inwestycji; zapewnienia powszechnego, sprawiedliwego i trwałego wyjścia z kryzysu; oraz wywiązywania się ze zobowiązań dotyczących pomocy,
2. z zadowoleniem przyjmuje zatem uzgodnione 1,1 biliona USD oraz wierzy, że blisko jedna czwarta tej sumy zostanie przeznaczona na pomoc dla krajów rozwijających się; wzywa kraje G20 do przekazania tym krajom środków pieniężnych poprzez szybką wypłatę rzeczywiście nowych i dodatkowych funduszy;
3. wzywa kraje G20, UE i AKP do poczynienia wszelkich starań mających na celu zapobieżenie sytuacji, w której rozprzestrzeniający się światowy kryzys stałby się poważnym kryzysem humanitarnym oraz podkreśla znaczenie ochrony socjalnej i inwestycji w bezpieczeństwo żywności, aby zaspokoić najpilniejsze potrzeby ludzi żyjących w ubóstwie;
4. wzywa do wypłaty 50 mld USD przeznaczonych dla krajów o niskich dochodach w formie raczej bezpośrednich dotacji niż pożyczek, w celu wspierania ochrony socjalnej, pobudzenia handlu i zabezpieczenia rozwoju w krajach o niskich dochodach;
5. popiera zamiar G20 efektywnego i elastycznego wykorzystania środków w celu wspomagania wzrostu; z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione przez MFW w zakresie jego nowej elastycznej linii kredytowej, oznaczającej odejście od jego dotychczasowego narzuconego i sztywnego kredytowania oraz warunków, o czym świadczy ostatnie oświadczenie MFW w sprawozdaniu dotyczącym „skutków światowego kryzysu finansowego dla krajów o niskim dochodzie”, zgodnie z którym „przy formułowaniu polityki wydatków, ochrona lub rozwój programów socjalnych, realizacja zatwierdzonych inwestycji, i, ogólnie, utrzymanie dynamiki realizacji MCR powinny mieć priorytetowe znaczenie”;
6. w pełni wspiera determinację G20 w reformowaniu międzynarodowych instytucji finansowych, ale uważa, że nie można czekać do 2011 r., aby udzielić głosu i zagwarantować reprezentację krajom rozwijającym się na poziomie międzynarodowych finansów, w szczególności w świetle nowej odpowiedzialności MFW, i w tym kontekście wzywa do zwiększenia przejrzystości i odpowiedzialności oraz do nowego podejścia do polityki na rzecz rozwoju; te reformy zarządzania należy uzgodnić na następnym posiedzeniu Banku Światowego i MFW w dniach 25-26 kwietnia 2009 r.;
7. wzywa UE i kraje AKP do podjęcia działań zmierzających do wyeliminowania procederu uchylania się od zobowiązań podatkowych oraz nielegalnego wyprowadzania kapitału z krajów rozwijających się, co kosztuje te kraje szacowane 800 mld euro rocznie, czyli ponad osiem razy tyle niż kwota otrzymanej przez nie pomocy;
8. ubolewa nad faktem, że obietnice G20 dotyczące pomocy na rzecz wymiany handlowej i oficjalnej pomocy rozwojowej (OPR) były niewystarczające; podkreśla, że mimo że komunikat wymienia środki finansowe na rzecz zwiększenia funduszy dla krajów rozwijających się za pośrednictwem Banku Światowego i MFW, nie podjęto konkretnego zobowiązania mającego zapewnić, że pomoc na rzecz wymiany handlowej stanowić będzie dodatkowe finansowanie;
9. uważa, że zwalczanie zmian klimatycznych musi odbywać się poprzez zaprowadzenie reform strukturalnych i wzywa do systematycznej oceny ryzyka związanego ze zmianami klimatu obejmującej wszystkie aspekty planowania polityki i podejmowania decyzji politycznych, łącznie z handlem, rolnictwem, bezpieczeństwem żywności, itd.; żąda, aby wyniki tej oceny wykorzystano do sformułowania jasnych wytycznych dotyczących polityki w zakresie współpracy na rzecz zrównoważonego rozwoju.

Kryzys finansowy

10. wzywa państwa członkowskie UE do spełnienia ich zobowiązań dotyczących oficjalnej pomocy rozwojowej - t.j. 0,56 % dochodu narodowego brutto do 2010 r. i 0,7 % do 2015 r. - oraz do nieuzasadniania cięć w wydatkach na pomoc kryzysem finansowym;
11. uważa, że sytuacja wymaga inicjatyw i mechanizmów pozwalających rozwiązać obecne problemy z zadłużeniem krajów rozwijających się oraz zwraca się do państw członkowskich UE, aby nie zawierały w kwocie pomocy publicznej na rzecz rozwoju środków przewidzianych na redukcję zadłużenia;
12. uważa, że potrzebne są większe starania na rzecz zmobilizowania większej ilości środków krajowych i międzynarodowych na zrównoważony rozwój, co zakłada zagwarantowanie powszechnego dostępu do podstawowej infrastruktury gospodarczej i socjalnej oraz dostępnych dla wszystkich świadczeń socjalnych oraz potencjału;
13. przypomina, że zrównoważone i sprawiedliwe dochody i dystrybucja bogactwa wymagają nowoczesnych i skutecznych systemów podatkowych; wzywa współpracujące kraje AKP-EU do promowania reformy podatkowej pozwalającej na zwiększenie dochodów z podatków poprzez skuteczniejsze pobieranie podatków, szerszą podstawę podatkową oraz skuteczniejszą walkę z uchylaniem się od płacenia podatków;
14. wzywa społeczność międzynarodową, a w szczególności państwa członkowskie UE do nadania bardziej centralnej roli kwestiom zatrudnienia i rynku pracy w międzynarodowej polityce na rzecz rozwoju, w celu osłabienia skutków światowego spowolnienia gospodarczego dla wzrostu krajów rozwijających się, handlu i przepływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych, poprzez dalsze wspieranie potencjału handlowego tych krajów oraz zwiększanie ich infrastruktury, oraz poprzez ułatwienie przekazów środków pieniężnych;
15. podkreśla, że wolny i sprawiedliwy handel, zasady rynkowe promujące inwestycje, przedsiębiorczość i innowacyjność oraz skutecznie regulowane rynki finansowe mają podstawowe znaczenie dla wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i redukcji ubóstwa;
16. uważa, że niedyskryminujący i sprawiedliwy handel międzynarodowy może być motorem rozwoju i zrównoważonego wzrostu gospodarczego, lecz stwierdza, że powinien się on odbywać w zgodzie z przejrzystymi, ustalonymi przez wszystkich zasadami; przypomina AKP i państwom członkowskim UE o konieczności osiągnięcia spójności między polityką handlową a celami rozwojowymi, w tym w procesie negocjacji EPA;
17. podkreśla potrzebę unikania nadmiernych regulacji, które mogą utrudniać wzrost gospodarczy i podkreśla potrzebę intensyfikacji dialogu między państwem a wspólnotą biznesową, tak aby znaleźć innowacyjne sposoby określenia jasnych przepisów, zwiększenia przestrzegania praw własności i utworzenia infrastruktury finansowej promującej mikroprzedsiębiorstwa i MŚP;
18. wzywa kraje AKP i UE, aby w świetle oddziaływania obecnego kryzysu finansowego na kraje AKP zobowiązały się do prowadzenia otwartych, przejrzystych i obejmujących wszystkie strony negocjacji EPA;
19. wzywa wszystkie zainteresowane strony do współpracy na rzecz zagwarantowania pomyślnego, zrównoważonego i terminowego zamknięcia Rundy Rozwoju z Doha;

Kryzys żywnościowy

20. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie UE do zwiększenia spójności polityki na rzecz rozwoju w dziedzinie rolnictwa i handlu;
21. potwierdza zasadę prawa do żywności; przypomina przywódcom UE i AKP, że zobowiązali się zmniejszyć do roku 2015 o połowę liczbę ludzi cierpiących głód, oraz wzywa Komisję, Radę UE i kraje AKP do przyjęcia – i właściwego finansowania – środków niezbędnych do dotrzymania tego zobowiązania;

22. wzywa rządy AKP i UE do reagowania na pilne potrzeby najsłabszych – zwłaszcza kobiet i dzieci – poprzez wzmacnianie interwencji w zakresie zrównoważonego żywienia i sieci bezpieczeństwa oraz rozszerzanie systemów zabezpieczenia społecznego;
23. wzywa rządy krajów AKP do zaangażowania rolników i pasterzy, z których wielu to kobiety, w opracowywanie ich polityki rolnictwa i zagospodarowywania gruntów, oraz do zapewnienia im dostępu do ziemi, kredytów i nowych technologii, które zwiększą produkcję;
24. wzywa – w ramach trwającego przeglądu umowy o partnerstwie z Kotonu – do zmiany art. 54, która uwzględni cele wyznaczone w ramach Milenijnego Celu Rozwoju nr 1 na rzecz zmniejszenia do 2015 r. o połowę liczby osób cierpiących głód;
25. wzywa rządy AKP i UE do wspólnego zagwarantowania, że na osiągnięcie bezpieczeństwa żywnościowego przekazywana jest wystarczająca pomoc i wydatki publiczne, jak określono w deklaracji z Maputo wydanej przez szefów państw i rządów AKP w czerwcu 2004 r.⁽¹⁾;
26. wzywa bogate narody, w tym państwa członkowskie UE, jak również nową administrację USA, do ograniczenia subsydiów dla rolnictwa i zniesienia rolnych subsydiów eksportowych, do czego większość bogatych krajów zobowiązała się na początku dauhańskiej rundy rozwoju, chociaż od tamtej pory nie dokonano znacznych postępów;
27. potępia zdecydowanie działalność podmiotów spekulujących na światowych rynkach towarów, surowców rolnych i energii, którzy przyczyniają się do nasilenia niestabilności cen żywności i pogłębienia światowego kryzysu żywnościowego; podkreśla, że jest nie do przyjęcia, iż głód niektórych oznacza zysk innych, i wzywa do odpowiedniej regulacji i skutecznego nadzoru na poziomie krajowym i międzynarodowym w celu zapobieżenia naruszaniu prawa do żywności poprzez spekulacje; wzywa kraje i przedsiębiorstwa z UE i AKP do pełnego wdrożenia Inicjatywy na rzecz przejrzystości w przemyśle wydobywczym (EITI);
28. odnotowuje z dużym zaniepokojeniem, że WE zawiera porozumienie w sprawie bananów z dostawcami z państw objętych klauzulą najwyższego uprzywilejowania (MFN)⁽²⁾ w Ameryce Łacińskiej, które zagrozi rentowności przemysłu bananowego w AKP, a zwłaszcza trwałemu rozwojowi gospodarczemu i społecznemu małych wrażliwych gospodarstw; wzywa Komisję Europejską do zapewnienia działań na rzecz ochrony środków do życia drobnych hodowców bananów, którzy są najbardziej narażeni;
29. wzywa instytucje UE do szybkiego wdrożenia niedawno uzgodnionej – wartej miliard dolarów amerykańskich – propozycji dotyczącej instrumentu na rzecz żywności bez wprowadzania odnośnych cięć w budżetach pomocy dwustronnej oraz do ponownego zwiększenia znaczenia produkcji żywności ujętej w międzynarodowym planie zgodnie z art. 23 lit. d) umowy o partnerstwie z Kotonu;
30. wzywa kraje UE i AKP do opracowania mechanizmów i instrumentów politycznych łagodzących skutki zmienności cen towarów i do promowania w miarę możliwości dywersyfikacji branż lokalnych oraz wspierających w gospodarce krajów AKP; uznaje, że transfer technologii i umiejętności biznesowych może mieć pozytywny wpływ na rozwój; wzywa kraje AKP i UE do opracowania działań mających na celu maksymalizację powiązań z działalnością produkcji krajowej, zwiększenie transferu technologii i stworzenie możliwości kształcenia lokalnej siły roboczej;
31. podkreśla pilną potrzebę opracowania przez UE i AKP kompleksowych i skutecznych strategii reagowania na sytuacje kryzysowe powstające w wyniku klęsk żywiołowych w sektorze rolnictwa;
32. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-WE, Komisji oraz rządóm i sekretariatowi grupy G20.

⁽¹⁾ IV szczyt szefów państw i rządów AKP, Maputo (Mozambik), 23-24 czerwca 2004 r.: deklaracja z Maputo: „Wspólne kształtowanie naszej przyszłości” (dok. ACP/28/010/04 [wersja ostateczna]), Maputo, 24 czerwca 2004 r.

⁽²⁾ Most Favoured Nation

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie ustanowienia i promowania pokoju, bezpieczeństwa, stabilności i zarządzania w Somalii**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE

- obradując w Pradze (Republika Czeska) w dniach 6-9 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając konwencję ONZ z dnia 10 marca 1988 r. w sprawie przeciwdziałania bezprawnym czynom przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej,
- uwzględniając oświadczenie w sprawie Somalii wydane w dniu 3 lutego 2009 r. w imieniu Unii Europejskiej przez prezydencję Rady UE,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1814 (2008), 1816 (2008) i 1844 (2008) w sprawie Somalii,
- uwzględniając oświadczenia wysokiego przedstawiciela ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa i sekretarza generalnego Rady Unii Europejskiej Javier Solana z dnia 23 lutego i 4 kwietnia 2009 r. oraz członka Komisji Europejskiej Louisa Michela z dnia 26 lutego 2008 r.,
- uwzględniając decyzje i deklarację przyjęte przez Radę Wykonawczą Unii Afrykańskiej w dniu 30 stycznia 2009 r. w Addis Abebie (Etiopia),
- uwzględniając komunikat wydany na szczycie Unii Afrykańskiej przez szefów państw i rządów w dniu 4 lutego 2009 r. w Addis Abebie (Etiopia),
- uwzględniając deklarację przyjętą przez zgromadzenie szefów państw i rządów na 13. nadzwyczajnym posiedzeniu Międzyrządowego Organu ds. Rozwoju (IGAD), które odbyło się w dniu 29 października 2008 r. w Nairobi (Kenia),
- uwzględniając komunikat z 32. sesji nadzwyczajnej Rady Ministrów IGAD z dnia 27 stycznia 2009 r. w Addis Abebie (Etiopia),
- uwzględniając sprawozdanie Komitetu Ambasadorów AKP w sprawie przyszłości Grupy AKP, przyjęte przez Radę Ministrów AKP podczas jej 86. posiedzenia, które odbyło się w dniach od 10 do 14 grudnia 2007 r. w Brukseli (Belgia),
- uwzględniając projekt Sekretariatu AKP w zakresie opracowania wskaźników służących do pomiaru i monitorowania procesów integracji regionalnej w sześciu regionach AKP,
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2008 r. i 20 listopada 2008 r. w sprawie sytuacji w Somalii ⁽²⁾ i swoje poprzednie rezolucje w sprawie Somalii,
- uwzględniając rezolucję unii parlamentów afrykańskich APU w sprawie sytuacji w Somalii, przyjętą w dniu 30 listopada 2008 r.,
- uwzględniając deklarację Unii Afrykańskiej z dnia 10 grudnia 2008 r. oraz jej komunikat z dnia 22 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając dokumenty w sprawie sposobów zaprzestania zbrojnej konfrontacji oraz wspólną deklarację w sprawie wspólnych celów politycznych, podpisane przez tymczasowy rząd federalny (TFG) i Sojusz na rzecz Ponownego Wyzwolenia Somalii (ARS) w dniu 26 października 2008 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 kwietnia 2009 r. w Pradze (Republika Czeska)

⁽²⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2008)0313 oraz P6_TA(2008)0569).

- uwzględniając konkluzje z 14. posiedzenia międzynarodowej grupy kontaktowej (ICG) ds. Somalii, które odbyło się w dniach 26-27 lutego 2009 r. pod przewodnictwem specjalnego przedstawiciela ONZ ds. Somalii Ahmedou Ould-Abdallaha,
- A. potwierdzając znaczenie poszanowania integralności terytorialnej, suwerenności, niezależności politycznej i jedności Somalii,
- B. mając na uwadze, że przez 17 ostatnich lat Somalia nieprawidłowo funkcjonuje jako państwo i sytuacja uległa pogorszeniu, przerażając się w jeden z najgorszych na świecie kryzysów w dziedzinie kwestii humanitarnych i bezpieczeństwa,
- C. mając na uwadze, że w dniu 9 czerwca 2008 r. w Dżibuti tymczasowy rząd federalny oraz Sojusz na rzecz Ponownego Wyzwolenia Somalii zawarły ugodę o podziale władzy; mając na uwadze, że początkowym celem procesu pokojowego z Dżibuti było zapoczątkowanie szeroko zakrojonego narodowego pojednania i stworzenie silnego powszechnego sojuszu politycznego zdolnego zapewnić pokój, doprowadzić do zgody w kraju i przywrócić centralną władzę państwową,
- D. mając na uwadze, że proces pokojowy jeszcze bardziej skomplikowały podziały w łonie ARS i TFG, jak również natarcie radykalnych bojówek, takich jak al-Shabaab, które jeszcze nie są stronami procesu pokojowego i kontrolują obecnie części Somalii, w tym dawną siedzibę parlamentu Baidoa,
- E. mając na uwadze ciągle i szeroko rozpowszechnione przypadki naruszania w Somalii praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego przez wszystkie strony konfliktu w tym kraju, obejmujące w szczególności tortury i inne formy brutalnego traktowania, gwałty, pozasądowe egzekucje, arbitralne przetrzymywanie i ataki na ludność cywilną, dziennikarzy i obrońców praw człowieka oraz infrastrukturę cywilną,
- F. mając na uwadze, że w ubiegłym roku wzrosła liczba wszystkich poważnych naruszeń praw człowieka wobec dzieci w Somalii, począwszy od morderstw i gwałtów aż do rekrutacji dzieci-żołnierzy i odmowy dostępu do pomocy humanitarnej osobom w potrzebie,
- G. mając na uwadze, że od lutego 2007 r. około 340 000 Somalijczyków uciekło przed walkami w Mogadiszu, 2,6 mln Somalijczyków – czyli ok. 35 % ludności – potrzebuje pomocy humanitarnej, a 1,3 mln osób jest przesiedlonych, mając na uwadze, że niezorganizowane bojówki obrabowały, zgwałciły lub poabiły wielu uchodźców uciekających z Somalii,
- H. wyrażając uznanie, że Kenia przyjęła 250 000 uchodźców w obozach dla uchodźców w Dadabie; mając na uwadze, że setki Somalijczyków utonęło, próbując przepłynąć Zatokę Adeńską do Jemenu, a wielu zostało porzuconych na morzu przez handlarzy ludźmi,
- I. mając na uwadze, że Etiopia wycofała wojska z Somalii w ramach popieranego przez ONZ porozumienia pokojowego między słabym rządem tymczasowym i umiarkowanym skrzydłem głównej opozycji; mając na uwadze, że wycofanie wojsk etiopskich – choć podsycające obawy przed niestabilnością wywołaną próżnią władzy – oraz wybory nowego prezydenta otwierają szansę na pojednanie między Somalijczykami; mając na uwadze, że misja Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM), która od marca 2007 r. zasadniczo ograniczała swą obecność do Mogadiszu, znajdzie się teraz na tym terenie sama;
- J. mając na uwadze, że akty przemocy wobec ludności cywilnej i pracowników organizacji humanitarnych dokonywane z pogwałceniem międzynarodowego prawa humanitarnego, jak również ataki na pracowników i stanowiska AMISOM, a także wszelkie akty przemocy i groźby ze strony tych elementów zmierzających do osłabienia procesu politycznego utrudniają działalność AMISOM oraz osłabiają pokój i stabilność w regionie,
- K. mając na uwadze, że według szacunków 10 000 uchodźców – przy czym w ciągu najbliższych kilku tygodni liczba ta prawdopodobnie sięgnie 25 000 – przybyło od początku roku do nadgranicznego miasta Dolo Ado w somalijskim regionie Etiopii; mając na uwadze, że są to głównie kobiety i dzieci uciekające po wycofaniu etiopskich wojsk,
- L. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich trzech lat nastąpił znaczny wzrost liczby udanych ataków piratów (10 w 2006 r., 35 w 2007 r., 43 w 2008 r. i do tej pory 9 w 2009 r.) oraz następującego potem brania zakładników i zajmowania statków,

- M. mając na uwadze, że piractwo na pełnym morzu stanowi coraz większe zagrożenie dla życia i bezpieczeństwa ludzi oraz świadczenia pomocy humanitarnej, zwłaszcza na morzach w pobliżu Somalii i pozostałych krajów Rogu Afryki; mając na uwadze, że te akty piractwa i zbrojnych rabunków spowodowane są utrzymującym się konfliktem i brakiem politycznej stabilizacji w Somalii,
- N. mając na uwadze, że skala nielegalnych połowów w wodach somalijskich przyczynia się również do aktów piractwa i niszczy zasoby żywności niezbędne dla Somalijczyków i dla dochodów miejscowych rybaków,
- O. mając na uwadze, że zgodnie z raportem Programu Ochrony Środowiska Narodów Zjednoczonych (UNEP) ogromna liczba nielegalnych transportów odpadów toksycznych, których zawartość przecieka, jest składowana wzdłuż wybrzeża Somalii przy całkowitym zlekceważeniu zdrowia lokalnej społeczności i ochrony środowiska,
- P. mając na uwadze, że zgodnie z tym samym raportem zrzucone do morza odpady częściowo pochodzą z Unii Europejskiej i że odpady te nieodwracalnie szkodzą zdrowiu ludzkiemu i środowisku naturalnemu w regionie, co stanowi rażące naruszenie praw człowieka,
- Q. mając na uwadze, że wskutek piractwa Światowy Program Żywnościowy (WFP) musiał zawiesić dostawę pomocy żywnościowej dla Somalii, co pogorszyło i tak już niepewną sytuację humanitarną,
- R. mając na uwadze, że w dniu 8 grudnia 2008 r. UE wszczęła operację morską EU NAVFOR Somalia (inaczej operacja Atalanta), mającą na celu ochronę konwojów morskich WFP oraz innych statków handlowych pływających u wybrzeży Somalii,
- S. mając na uwadze, że walki z piractwem nie uda się wygrać samymi metodami wojskowymi, ale wynik jej zależy głównie od skutecznego promowania pokoju, rozwoju i budowania państwowości w Somalii;

Ostatnie wydarzenia polityczne

1. zdecydowanie popiera postępy poczynione od grudnia 2008 r., w szczególności stworzenie rozszerzonego i bardziej powszechnego parlamentu, przedłużenie okresu przejściowego, wybór Sheikha Sharifa Sheikha Ahmeda na prezydenta oraz mianowania premiera i gabinetu; uznaje i popiera ten nowy proces jako proces dochodzenia do pokoju i pojednania na sposób somalijski, prowadzony przez samych Somalijczyków;
2. ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje przeniesienie do Mogadiszu rządu i parlamentarzystów oraz ich zaangażowanie na rzecz kontynuowania procesu pokojowego z Dżibuti; podkreśla pilną potrzebę zapewnienia wymiernego i skoordynowanego wsparcia na rzecz uzgodnionych połączonych priorytetów dotyczących kwestii politycznych, bezpieczeństwa, odbudowy, praw człowieka i rozwoju instytucjonalnego; postrzega to jako ważny krok w kierunku stworzenia dobrze działającej somalijskiej administracji;
3. z zadowoleniem przyjmuje rozejm zawarty w lutym 2009 r.; wzywa wszystkie podmioty polityczne i odnośnych interesariuszy w Somalii do przyłączenia się do procesu pokojowego i powstrzymania się od nowych aktów przemocy;
4. wzywa organizacje społeczeństwa obywatelskiego, a w szczególności organizacje kobiece, do udziału w dialogu narodowym oraz w procesie pojednania narodowego;
5. podkreśla pilną potrzebę przywrócenia w całym kraju prawa i porządku, w tym poszanowania uznanych na forum międzynarodowym praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego; odnotowuje, że prezydent Ahmed zgodził się na wprowadzenia prawa szariatu, podkreśla, że szariat powinien zostać skodyfikowany w celu uniknięcia błędnej interpretacji naruszającej prawa człowieka oraz podkreśla również, że wszelkie zmiany legislacyjne powinny przestrzegać praw człowieka, a w szczególności praw kobiet;
6. wzywa nowych przywódców do niezwłocznego stworzenia i realizacji planu, którego celem jest ustanowienie stabilnych instytucji w terminie przewidzianym w ramach przedłużenia tymczasowej karty federalnej do sierpnia 2011 r.;

Porozumienie z Dżibuti a odpowiedzialność społeczności międzynarodowej

7. wyraża wdzięczność Republice Dżibuti za działanie w charakterze pośrednika i mediatora przez cały czas trwania procesu pokojowego w Somalii oraz za pracę na rzecz stabilności i pokoju w celu przywrócenia spokoju w regionie;
8. wyraża uznanie dla odgrywanej przez Kenię roli gospodarza somalijskiej konferencji pojednawczej pod auspicjami IGAD i prowadzonych przez nią mediacji w tym zakresie, co doprowadziło do powstania tymczasowego rządu federalnego; podziela dokonaną przez Unię Afrykańską wysoką ocenę poniesionej przez Etiopię ofiary i jej zaangażowania w poszukiwanie trwałego rozwiązania konfliktu w Somalii;
9. wzywa społeczność międzynarodową do wzmocnienia nałożonego przez ONZ embargo na broń oraz do monitorowania portów lotniczych i morskich w celu zapobiegania – w imię poprawy ogólnego bezpieczeństwa – nielegalnym przywozom broni do kraju;
10. wzywa wszystkie strony konfliktu do położenia kresu atakom na ludność cywilną, całkowitego zaprzestania groźenia śmiercią, gwałtów, bezprawnego aresztowania, porwań, zastraszania i rabowania ludności cywilnej, a także do zastosowania się w pełni do przepisów wspólnego art. 3 konwencji genewskich; wzywa Komisję Europejską i Radę do wspierania wysiłków na rzecz zagwarantowania odpowiednich kar dla osób winnych takich przestępstw;
11. wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ do wzmocnienia kontroli i sprawozdawczości na temat warunków w zakresie praw człowieka, zapewnienia pomocy i doradztwa dla tymczasowych instytucji federalnych oraz udzielenia wsparcia obrońcom praw człowieka w całej Somalii;
12. wzywa międzynarodową grupę kontaktową (ICG) ds. Somalii, Unię Afrykańską i państwa-darczyńców mające wkład w tymczasowy rząd federalny, łącznie z UE, Norwegią i Stanami Zjednoczonymi, do wsparcia mechanizmów służących zbadaniu przypadków naruszania międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarne, mających miejsce w Somalii od 1991 r.;
13. z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez tymczasowy rząd federalny zobowiązanie do wprowadzenia skutecznego i przewidywalnego zarządzania w oparciu o wstępne propozycje przedstawione na posiedzeniu ICG w Nowym Jorku w grudniu 2008 r.; z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że tymczasowe somalijskie instytucje zaprosiły wszystkich somalijskich interesariuszy z Somalii i spoza niej do przyłączenia się do procesu pojednania;
14. z zadowoleniem przyjmuje decyzję ICG o zapewnieniu regularnej aktualizacji półrocznych planów działania opracowanych we współpracy z tymczasowym rządem federalnym; zdecydowanie popiera wezwania ICG do promowania inicjatyw w zakresie szybkiej odbudowy, takich jak tworzenie miejsc pracy, świadczenie usług socjalnych i działalność na rzecz źródeł utrzymania, które przy użyciu dodatkowych środków miałyby bezpośredni wpływ na dobrobyt Somalijczyków, bezpieczeństwo środowiska naturalnego i w przyszłości stabilność Somalii, oraz do ochrony politycznych i finansowych inwestycji poczynionych już przez społeczność międzynarodową;
15. wzywa Radę i Komisję do dalszego wspierania rozwoju instytucji w Somalii; nalega na wzmocnienie misji Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM) oraz terminowe rozmieszczenie sił stabilizacyjnych ONZ, jak tylko pozwolą na to warunki polityczne i sytuacja w zakresie bezpieczeństwa;

Rola AMISOM

16. zwraca się do sekretarza generalnego ONZ, aby bez dalszej zwłoki utworzyć specjalny fundusz wsparcia AMISOM do czasu wysłania przez ONZ misji pokojowej;
17. nalega, żeby – szczególnie po wycofaniu etiopskich wojsk – wyposażać AMISOM oraz wszelkie kolejne misje pokojowe ONZ w mandat uprawniający do ochrony ludności cywilnej – w tym kobiet, dzieci i osób przesiedlonych wewnątrz kraju – obejmujący ważny element w postaci praw człowieka, umożliwiający monitorowanie naruszeń praw człowieka, a także prowadzenie dochodzeń i sporządzanie sprawozdań w ich sprawie;

18. wyraża uznanie dla państw afrykańskich, zwłaszcza Ugandy i Burundi, za podjęte przez nie działania i potępienia niedawne ataki, w których zostało zabitych lub rannych kilku ugandyjskich i burundyjskich żołnierzy z AMISOM, a także wielu cywilów; zachęca misję UA w Somalii i jej oddziały do dalszego zaangażowania podczas działań w bardzo trudnych warunkach i wzywa wszystkie strony w Somalii do wspierania osób pracujących na rzecz zaprowadzenia w ich kraju pokoju i stabilności;

Aspekty humanitarne i prawa człowieka

19. wzywa nowy rząd do szybkiego przyjęcia wszelkich niezbędnych i właściwych środków w celu zapobieżenia pogłębieniu się obecnego kryzysu humanitarnego oraz do przyczynienia się do bezpieczeństwa i pokoju poprzez zaprzestanie walk, które doprowadziły do wysiedlenia ludności, strat cywilnych i materialnych, niedożywienia i chorób;
20. potępią coraz częstsze ataki na osoby niosące pomoc humanitarną, mające miejsce w ostatnich kilku miesiącach, które poważnie ograniczyły operacje pomocowe i pogorszyły sytuację humanitarną w Somalii; wzywa nowych przywódców, żeby podjęli wszelkie kroki konieczne do zapewnienia dostępu organizacji humanitarnych do poszkodowanych grup ludności w tym kraju i niesienia im pomocy, a także żeby przyjęły skuteczne środki w celu zapewnienia bezpieczeństwa lokalnym i międzynarodowym pracownikom humanitarnym;
21. wzywa koordynatora ONZ ds. pomocy humanitarnej dla Somalii do wynegocjowania dostępu do pomocy humanitarnej niezależnie od procesu pokojowego z Dżibuti, według kolejnych obszarów geograficznych, a także do przyspieszenia dostaw żywności i ulżenia tragicznej sytuacji humanitarnej; wzywa wszystkie odnośne rządy do udzielenia uchodźcom somalijskim w regionie pełnego dostępu do pomocy humanitarnej i wzywa społeczność międzynarodową do wzmocnienia wsparcia;
22. wzywa nowy rząd do zajęcia się jako sprawą priorytetową kwestią sprawiedliwości w celu położenia kresu kulturze bezkarności, gdyż Somalijczycy w ogólności, a kobiety w szczególności, są ofiarami łamania praw człowieka, w tym zabójstw, gwałtów i tortur;
23. wzywa UE do udzielenia wszelkiego koniecznego wsparcia na rzecz stworzenia stabilnego rządu demokratycznego w Somalii oraz do dalszego udzielania pomocy obecnym przywódcom w Somalii, aby mogli oni przejąć kontrolę nad krajem i zaprowadzić rządy prawa w sposób zgodny z międzynarodowymi zobowiązaniami w zakresie praw człowieka;

Piractwo

24. stanowczo potępią wszelkie akty piractwa lub zbrojnych rabunków, zwłaszcza w pobliżu wybrzeży Somalii;
25. z zadowoleniem przyjmuje rozmieszczenie statków UE w ramach operacji Atalanta na rzecz zwalczania piractwa, co gwałtownie ograniczyło liczbę ataków w tym roku; wzywa do skutecznej koordynacji działań z innymi formacjami marynarki w regionie, zwłaszcza amerykańskimi, rosyjskimi i chińskimi; i zwraca się o rozszerzenie operacji Atalanta na ponownie obejmowany przez piratów zachodni obszar Oceanu Indyjskiego;
26. wzywa tymczasowy parlament federalny oraz nowy tymczasowy rząd federalny, aby we współpracy z ONZ i Unią Afrykańską traktowały piractwo i zbrojne rabunki – dokonywane z wybrzeży Somalii, a których przedmiotem są statki przewożące pomoc humanitarną – jako czyny przestępcze, których sprawcy muszą stanąć przed sądem na mocy obowiązującego prawa międzynarodowego;
27. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w dniu 14 stycznia 2009 r. grupy kontaktowej ONZ ds. piractwa w pobliżu wybrzeży Somalii;
28. zdecydowanie zaleca UE udzielenie poparcia nowemu rządowi Somalii i wszystkim innym zainteresowanym stronom w celu poprawy podstawowej infrastruktury służącej do działań związanych z rybołówstwem, ochrony zasobów morskich i gospodarki odpadami, a to w celu wspierania zatrudnienia, które zmniejszy rekrutację młodzieży do działań w zakresie piractwa i bojówek;

Nielegalne połowy, odpady toksyczne i przemysł

29. zdecydowanie potępia nielegalne połowy w wodach somalijskich i wzywa UE, aby zajęła się kwestią tych nielegalnych połowów poprzez szybkie wprowadzenie nowych zasad przyjętych w 2009 r., a dotyczących możliwości śledzenia, kontroli i kar;
 30. wzywa Narody Zjednoczone i Komisję Europejską do pełnego zbadania kwestii składowania toksycznych odpadów wzdłuż wybrzeża Somalii, do ustalenia odpowiedzialności na wszystkich szczeblach, do wspierania wysiłków mających na celu postawienie przed wymiarem sprawiedliwości osób odpowiedzialnych za to przestępstwo ekologiczne oraz do zapewnienia kompleksowego rozwiązania kwestii skażenia środowiska naturalnego;
 31. wzywa do kontynuowania dochodzenia prowadzonego w ramach Programu Ochrony Środowiska Narodów Zjednoczonych (UNEP) i przedstawienia dogłębnej i dokładnej oceny skali problemu, gdyż jest to niezbędne dla przyszłości Somalii;
 32. potępia wszelkie akty handlu ludźmi mające miejsce u wybrzeży Somalii;
 33. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE i Komisji Europejskiej, parlamentom państw UE i AKP, prezydentowi i parlamentowi Somalii, Prezydencji i Komisji Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu i sekretarzowi generalnemu ONZ.
-